

SEIERSDAGEN

Dere kan sette dere om dere vil. Og jeg vil uttrykke min takknemlighet til Gud, for privilegiet å være her og å møte felles borgere av Guds Rike. Når dere folk har samlet dere her ute, denne morgenen, i denne broderens hjem, for å—å ha litt fellesskap sammen, dette minner meg på en måte om Menigheten i begynnelsen. Slik kristendommen først startet, som, Bibelen sier, “Det var fra hus til hus. De møttes og brøt brødet med hjertets enfold.” Og det er det vi ønsker å ha denne morgenen, mens vi er her, er hjertets enfold, ett formål.

² En—en ting som vi prøver å oppnå, og, dette er, å oppfylle Guds plan for våre liv, mens vi er her på jorden. Og kan hende, muligens, Gud, mange tusen år siden, da Han var, ved Sin evige visdom, visste at vi ville være her denne morgenen, og ville være tilbake her på denne prærien, eller—eller ørkenen her, i den lille bygningen. Han visste det for tusenvis av år siden.

³ Nå, vi møtte noen av våre venner som skulle hit denne morgenen fra Tucson, Stricker familien. Og de hadde hatt en generator som gikk dårlig i bilen sin. Vi samlet sammen dem vi kunne ha med, og brakte dem med, damen her og barna. Og de kommer, litt senere, om de kan få fikset generatoren sin. Det var et lite veikryss her ute. Jeg vet ikke hvor det var. Men vi er glade for å være her.

⁴ Og nå, broder Isaacson her, vi kjenner hverandre nesten ikke, ikke mer enn at vi bare vet vi er brødre i Kristus. Og vi har hatt stunder med fellesskap sammen. Og jeg tror vårt første møte var ved... oppe i Phoenix, noen år siden. Og om hans kone er her, ville jeg ikke kjenne henne igjen. Nå, det er så godt vi kjenner hverandre, å vite hvem hans kone er, eller familien hans.

⁵ Da jeg kom inn møtte jeg en av våre fargede brødre som sto ved døren, en veldig fin kar med et håndtrykk, dere vet, fikk en på en måte til å føle seg bare så velkommen, vet dere, til å komme inn, og—og å være iblant denne gruppen som dette denne morgenen, og Det gir meg et privilegium.

⁶ Og nå, jeg har hatt privilegiet å tale på mange overfylte steder, hvor det sannsynligvis kan ha vært tusener på tusener av mennesker som var samlet. Men jeg... Høydepunktene i min tjeneste er stunder som dette, når det er kanskje et dusin, eller to, som sitter sammen, virker som Gud kommer nærmere folket. Jeg tror vi føler oss mer kjent, og—og når vi samles i små sammenkomster. Det virker som at når Guds Ord er så—så fremtredende for oss, er når vi, Han sa, “Hvor to eller tre er samlet i Mitt Navn, der er Jeg midt i blant dem.”

⁷ Forrige kveld, nær midnatt, var jeg bare sammen med . . . i hjemmet hvor det var en mann og hans kone, og en ung jente, holdt på å miste forstanden, over en liten affære som hadde skjedd. Og når vi er . . . var samlet sammen, bare den unge jenta og jeg, i et rom, for de tingene som måtte bli sagt, det var, jeg ville heller vi skulle være sammen. Og der kom dette Lyset, denne Herrens Engel, og kom rett over hvor vi var, viste at—at Gud holder Sitt løfte.

⁸ Og i går, hvor det var en ung mann på tjue-to år gammel, av en veldig høytstående familie, hadde fått kusma, og kusmaen hadde gått på ham. Og mange av dere voksne vet hva det er, spesielt for menn. Menn, det virkelig tar nesten livet av dem. Og denne gutten, i flere dager, nesten to uker, hadde hatt førti i feber. Nå, dere vet det er en dødelig tilstand der. Og legene hadde rett og slett gjort alt de kunne, med penicillin og alt, for å knekke den feberen for den infeksjonen. Men det virket som det ikke hadde noen effekt. Men på et øyeblikk innfor Gud, forlot all feberen den unge mannen. Han reiste seg opp, frisk. Og det bare viser at Hovedpersonen er Kristus.

⁹ Det er derfor vi er her, denne morgenen i dette hjemmet, for å tjene Kristus, på denne sabbatsdagen.

¹⁰ Vi har sett fram til en anledning til å komme hit og møte vår kjære broder, og dere folk. Jeg har mottatt deres tiender som den broderen har sent meg, mange ganger, fra denne lille forsamlingen her ute. Og slike skatter som det, holder jeg veldig hellig for min egen tilværelse, for jeg vet at jeg må svare en dag om hvor det gikk derfra. Og jeg vil virkelig sette pris på, setter pris på, og ønsker å uttrykke min takknemlighet for lojaliteten til dere folk, for—for denne tanken som dere har gjort, kjenner til tienden som dere har. Og møtes i hus som dette, og, likevel, ønsker at det lille dere har skal gå, så godt dere vet, til støtten av—av tjenesten. Så, derfra, må jeg være ansvarlig for det. Og jeg ønsker å være en god forvalter for Herren, og når jeg må svare på den Dagen, for hva vi har gjort på jorden.

¹¹ Nå, det er en ting, ute her blir vi ikke plaget for mye med trafikkstøy, og det er bra.

¹² Og så nå, jeg vet nesten ikke hvordan jeg skal si dette, men jeg kunne ønske vi holdt en vekkelse ute her, hvor vi hadde flere dager med det. Fordi, slik som dette, kommer en bare inn og sier, "Hvordan har du det? Jeg er glad for å møte deg," og taler en liten stund om Herren, og drar igjen. Det er meningen jeg skal være i Tucson halv to. Og hvordan det. . . Vi møtes bare her slik som det, og håndhilser på hverandre, og sier, "Hvordan har du det? Glad for å ha møtt deg," og drar avsted.

¹³ Men, dere vet, jeg tenker på en Dag da vi vil møtes hvor vi ikke skal si adjø. Vi skal ikke si, "Det er godt å se deg. Håper du kommer tilbake igjen." For, her kan vi ha noen få timer

sammen. Der kan vi, kan vi sette oss ned og snakke i en million år, om det er noe slikt som tid, og det vil ikke—vil ikke være noe mindre tid enn da vi satte oss ned. Skjønner? Det er rett og slett Evigheten. Det er ingen—det er ingen ende på det. Og å tenke på tiden når vi er der og slik som det, og når vi skal gå ned gjennom korridorene i Guds mektige paradiset, og Englene synger lovsanger.

14 Og—og nå er tiden da vi må—må kjempe, for å vinne slaget, og for å seire over tingene i verden.

15 Og Der, vel, det vil ikke være noen kamper Der. Den siste bønningen vil bli sagt; de vil ikke trenge å ha bønnemøter lenger. Det vil ikke være noen flere steder for folk å bli frelst. Det vil ikke være noen sykdom å helbrede. Og det vil bare være en stor herlig ting.

16 Og hva kunne vi som mennesker, denne morgenen, hva—hva kunne vi love? Hva kunne vi se på som ville være noe større enn å se på det løftet for den tiden. Skjønner?

17 Vi tenker på dette her. Jeg ser på forskjellene i alder, fra små ammende babyer på sine mors fang, til de små skoleguttene, tenårings-jentene og guttene, og så de middelaldrende, og så de eldre. Skjønner? Og skoleguttene, var forrige år på sin mors fang, en ammende baby. Skjønner? Og tenåringen ble skrevet inn på skolen bare forrige år, ser det ut som. Og den middelaldrende var en tenåring. Og så den gamle. Bare... Å! Skjønner? Det er akkurat som en damp som flyr inn i jorden og faller bort. Salomon sa, tror jeg det var, "Det er som en blomst. Den reiser seg opp, og deretter blir den kuttet ned, og kastet bort." Og vi—vi ønsker å gjøre nytte av den tiden vi er her.

18 Så la oss nå snakke med Ham, nå, mens vi bøyer våre hoder i bønn.

19 Og om det skulle være noen her som vil bli husket i bønn, for eksempel, som er syk, eller har behov, om dere bare vil gjøre det kjent for Gud i deres hjerte, si, "Nå, Herre, jeg har kommet, for å—å be i denne bønnestund." Og om dere bare ville, så jeg kan vite, på en måte, om dere bare vil løfte deres hånd opp, og slik som det, si, "Husk på meg." Herren velsigne dere rikelig.

20 Allmektige Gud, Du som formet himlene og jorden, ved Ditt Ord, vi har kommet sammen her denne morgenen for å tale om dette Ordet, og om Den store som er Ordet.

21 Vi takker Deg for dette store privilegiet å få komme tilbake her midt ute i ørkenen. Det var der en dag hvor en brennende busk trakk oppmerksomheten til en profet på rømmen. Og der fikk han et nytt oppdrag, og ble sendt, som ble en stor utfrier av folket på den tiden, av Guds arv som var i fangenskap. O store Gud, vil Du ikke komme hit til oss midt ute i ørkenen denne

morgenen? Idet vi vet at, Du er i store katedraler, og over hele jorden, og vet at Du er den evige Gud, og det er ikke noe sted som er for lite. Eller, intet sted, eller samme hvor mye vi er spredt utover jordens overflate, likevel er Du allsteds-nærværende, kan være overalt til enhver tid. Vi takker Deg for dette.

²² Og i denne forsamlingen denne morgenen, takker vi Deg for vår broder og—og hans lille flokk her, og for deres mot og lojalitet til Guds Sak på jorden i dag, og vi ber om Dine velsignelser over dem. Og må, så lenge som det er et lengtende hjerte etter Kristus, må det alltid være en budbærer et sted for å gi, bringe Budskapet til det lengtende hjertet.

²³ Og vi ber, Himmelske Far, for behovene til disse menneskene som løftet sine hender nå nettopp. Du vet hva som pulserte under deres hånd, rundt deres hjerte. De hadde et behov. Om det er sykdom, Herre. Du som tok Paul Sharritt som nettopp ble snakket om bare for noen timer siden, da han lå mellom død og liv, med feber som raste som all den medisinske vitenskapen ikke kunne stoppe, og likevel et lite bønnord stoppet feberen øyeblikkelig. Du er Jehova Gud. Vis at Du er like så tilstede, og like så virkelig i dag, her midt ute i denne ørkenen, slik Du var i de dagene med Moses der midt ute i ørkenen.

²⁴ Vi takker Deg, for jeg vet at Du vil høre bønn. Og vi kommer til Deg ydmykt og oppriktig, vet at det ville være feil å be Deg om ting som vi bare forestiller oss i våre tanker. Vi ønsker å være ærlige og helt sikre, om det vi ber om. Vi må tro det, og—og—og vite at det er Guds vilje å gi det til oss, for vi har gjort det klart i våre hjerter, med alt vi vet, Herre.

²⁵ Så, jeg ber om at Du må helbrede enhver syk person som er her denne morgenen. Frels alle som er forlapt. Gi det. Må noe bli sagt eller gjort i dag, som vil få dem til, på det stedet hvor de sitter, eller står langs veggene, eller hvor enn det må være, at Guds forankrende tro vil komme inn i deres hjerter og det vil avgjøre det, en gang for alle. Gi det, Far.

²⁶ Velsign broderen som har latt oss få ha hjemmet her til møtet.

²⁷ Tal til oss nå gjennom Ditt Ord, for det er derfor vi er her, Herre. Vi elsker å ha fellesskap med hverandre, men likevel er det Deg vi ønsker, Herre. Vi kan gå ut under trærne et sted og sette oss ned og snakke med hverandre. Men, her, er vi samlet for å finne nåde hos Deg. Vil Du ikke møte oss nå, Herre? Vi har åpnet en plass i vårt hjerte, så Du kan trone i dag, for å snakke til oss, og fortelle oss om behovene som vi har, og Din kjærlighet uttrykt til oss som vi uttrykker vår kjærlighet til Deg. Vi ber om dette i Jesu Kristi Navn. Amen.

²⁸ Der, om det er noen bak der inne, som ønsker å sitte ned, jeg ser noen stoler her, så dere kan være samlet, og ønsker å ha det mer komfortabelt.

²⁹ Nå, disse tider som vi lever i er veldige tider. Og i går, mens jeg tenkte på hva jeg skulle si i dag, vet jeg har sett fram til å komme ned hit, og hva skulle jeg si når jeg kom ned, det lille bønnemøtet? Og jeg ba Herren hjelpe meg. Og—og jeg plukket opp noen få notater fra et Skriftsted her, som jeg ønsker å gi til dere folk denne morgenen, mens vi venter på Herrens velsignelser.

³⁰ Og vi ber nå om at du må åpne ditt hjerte og forstå den minste, svakeste lille banking av Kristus på hjertet. Husk, du, om du ikke er en troende, og aldri har akseptert Kristus enda, dette vil være den største ting som noen gang har skjedd deg, er å være samlet i dette hjemmet denne morgenen, at når denne bankingen kommer til ditt hjerte. Dersom du vil akseptere det, er det en dør til Liv. Å avfeie det er død. Og det er derfor vi er her denne morgenen, for å vise deg at det er en åpen dør for enhver troende som kan tro.

³¹ Nå ønsker jeg å lese fra Åpenbaringsboken om Jesus Kristus, det 15. kapittel. Jeg ønsker å lese en porsjon, de første fire versene i det 15. kapittelet av Åpenbaringsboken.

Deretter så jeg et annet tegn i himmelen, stort og underfullt, sju engler med de . . . sju siste plagene; for med dem er Guds vrede fullendt.

Og jeg så noe som lignet et hav av glass blandet med ild: og dem som seiret over dyret, over bildet, og over hans merke, og over hans navns tall, så jeg stod på glasshavet, hadde . . . Guds harper.

Og de synger Moses', Guds tjeners sang, og Lammets sang, og sier, Store og underfulle er dine gjerninger, Herre Gud, Du Allmektige; rettferdige og sanne er dine veier, du de helliges Konge.

Hvem skal ikke frykte deg, O Herre, og ære ditt navn? For du alene er hellig; og alle folkeslag skal komme og tilbe fremfor deg; for dine rettferdige dommer er blitt åpenbare.

³² Og om Herren vil, ønsker jeg å ta en tekst fra det, å kalle det en V-dag, *Seiersdagen*, som vi symboliserer det, en komplett seier.

³³ Disse menneskene, i kapittelet som vi . . . nettopp har lest, hadde nettopp vunnet seieren. Jeg syns at ordet *seier* er et flott ord i det engelske språket. Det betyr at du har—du har bekjempet fienden, og du har overvunnet, og du er en seierherre som har seieren. Og vi synger sanger og jubler over en seier. Og her finner vi at det var noe, disse menneskene hadde kommet til dette hav av glass, blandet med ild. Og de hadde fått seier over dyret, over bildet hans, over merket, og bokstavene i navnet hans. Alle disse tingene, de hadde fått seier over dem, og var seierherrer som sto på den andre siden, ved hav av glass blandet med ild, sang lovsanger til den Allmektige Gud.

³⁴ Nå, å tale om seier og V-dager, og slikt, bringer det oss tilbake til tanken om krig, når vi tenker på V-dag. Fordi, helt nylig, i de siste få årene, kom vil til en—en—en dag som vi kalte V-dag, av krigen, hvor de fikk seieren over fienden. Og det er synd at vi må tenke det, men verden har blitt gjennomvåt av menneskeblod helt siden blodet til rettferdige Abel.

³⁵ Det første menneskeblodet som skjedde på jorden var rettferdige Abel. Og han, grunnen til at han måtte utgyte sitt blod, var fordi han hadde stått rett med Gud. Og Gud hadde akseptert hans—hans soning som han hadde, ved tro hadde ofret til Gud, dette lammet.

³⁶ Og hans sjalu bror, var sjalu på ham, drepte rettferdige Abel. Og den samme grunnen har, omtrent, forårsaket utgytelsen av alt menneskeblod på jordens overflate. Og den gamle jorden er sannelig gjennomvåt av det, over hele verden, menneskeblod. Vi . . . Det er en grunn for det. Det er en grunn for at de ville bli, at dette menneskeblodet var utgytt. Og vi finner ut at den første årsaken var på grunn av sjalusi, at—at Kain var sjalu på Abel fordi Gud aksepterte Abels offer. Og hebreerne 11 forteller oss at—at—at, “Abel ofret et mye bedre offer til Gud enn det som Kain ofret, og Gud vitnet ved det.” Og Kain, selvfølgelig, som var sjalu på dette, fordi hans offer ble avvist, og Abels akseptert. Og Abel gjorde dette ved tro. Bibelen sa, at, “Han gjorde dette ved tro.”

³⁷ Ser at—at, de to guttene prøvde å finne nåde hos Gud, for å komme tilbake, fordi de visste at de kom helt nylig fra Livets hage. Og de hadde falt, på den andre siden, ved sine foreldres overtredelse, hadde gjort dem til undersåtter til døden; akkurat slik vi alle er, denne morgenen, undersåtter til døden. Og de ville vite hvordan de kunne komme tilbake inn til det stedet hvor de kunne finne Liv igjen. Og, ved å gjøre det, de—de prøvde å finne nåde hos Gud.

³⁸ Og Kain ofret et vakkert offer av blomster og frukt fra marken, eller hva det nå var han la på alteret.

³⁹ Men Abel, ved åndelig åpenbaring, var åpenbart for ham at det ikke var frukt fra marken som forårsaket døden. “Det var blod som forårsaket døden.” Så, han ofret blod av en uskyldig erstatning, og Gud aksepterte det. Og det har vært Guds sonoffer for våre synder, helt siden den dagen. Ingen annen vei, for om Han hadde akseptert på et annet grunnlag, da måtte vi ha kommet på det grunnlaget, for å bli, for å finne nåde hos Gud. Men Gud aksepterte kun det uskyldige blodet av et uskyldig vesen. Skjønner?

⁴⁰ Og derfor, om skjønnheten og de store stedene ville ha vært Guds godkjennelse, ville vi i dag . . . Vi ville ha lurt på, “Ville Han komme hit midt ute i ørkenen, til dette lille hjemmet som er her ved jernbanesporet? Ville Han komme ut

hit og møte oss?” Men om det hadde vært en stor katedral, eller skjønnet som—som Kain ofret, vel, vi ville finne ut at vi bare snakket til oss selv, og til luften.

⁴¹ Men Gud kom på grunnlag av det utgytte blod. Så, uansett, i dag, hvor små vi er, hvor fattige vi er, eller hvor store vi ønsker å være, å ofre til Gud et større sted, men Gud ville ikke ha akseptert det, noe mer enn Han vil akkurat nå, for vi kommer på grunnlag av det utgytte blod av en uskyldig Stedfortreder, som er Kristus som døde for oss syndere.

⁴² Nå, grunnen til at dette Blodet har blitt utgytt, er fordi, tror jeg, at mennesket ønsker å . . . Gud inviterer mennesket til å se, men mennesket ønsker å—å vise seg selv. Mennesket ønsker å se på hva Gud prøver å vise ham, på grunnlag av hans—hans egen idé om det. Skjønner? Gud prøver å vise mennesket noe, men mennesket ønsker å akseptere det på hva han . . . slik han ser på det.

⁴³ Men det er akkurat som om noen ønsker å vise et landskap. Det må være en grunn til å vise dette landskapet. Det er . . . Om du sier, “Se bort dit på fjellet,” nå det er noe der som tiltrakk seg din oppmerksomhet, så du prøver å be meg om å se på det fjellet. Skjønner? Eller, “Se på dette treet,” ser dere, det er noe med det treet som du vil jeg skal se.

⁴⁴ Nå, Gud prøver å få mennesket til å se på den uskyldige erstatningen som en vei tilbake. Og mennesket vil se på Det på sin egen måte. Han vil ikke se på det Gud prøver å vise ham, i denne uskyldige erstatningen. Derfor, det er det som forårsaket problemet. Da, når mennesket gjør det, som det var, tar opp kikkerten, for å se på lang avstand, for å se hva Gud prøver å vise ham, feiler han i å fokusere kikkerten riktig.

⁴⁵ Her på veien, for ikke lenge siden, kom fra en tur oppe i fjellene, sa noen, “Her, ta denne kikkerten og se over *her* på en viss ting.” Vel, jeg tok opp kikkerten. Jeg så tre eller fire forskjellige objekter. Nå, ser dere, jeg visste at det var noe galt med det. Skjønner? Nå, denne antilopen sto der på engen, det så ut til å være tre eller fire av dem som sto der sammen. Nå, hva det var, antilopen var helt nøyaktig en antilope. Kikkerten var helt i orden. Men det jeg måtte gjøre, var å skru på fokuset til jeg fikk alle tre antilopene inn til en, og ble én antilope. Skjønner? Og da den . . . Se, bak meg, visste jeg det var en . . . skulle være en antilope, fordi det var det jeg ble fortalt. Men å ta opp kikkerten og se gjennom den, jeg så, si, tre antiloper som sto der. Vel, kikkerten var ute av fokus. Jeg—jeg måtte fokusere den kikkerten tilbake, til jeg fikk den til et sted til hvor jeg så den ene antilopen. Og da drar kikkerten den nær nok til meg så jeg kan se hvordan den ser ut.

⁴⁶ Nå, Gud gir oss Bibelen. Nå, Bibelen er Ordet, og Ordet er Gud. Så, det er vår kikkert. Det er våre briller. Men, da, når

vi ser i Bibelen, og ser fire eller fem forskjellige retninger, vel, det trenger fokusering, ser dere. Og vi—vi må få saken på plass hvor vi ser det ene høytidelige formålet for Gud.

⁴⁷ Men mennesket ønsker å starte en organisasjon, gå *denne* veien. Og den andre ønsker, “Vel, jeg vet. Jeg tror jeg kan bli en større kar enn ham, så jeg vil starte over *her*. Vi vil skolere guttene våre bedre, og vi vil gjøre *dette* og så videre.” Skjønner? De feiler i å få kikkerten i fokus. Gud ønsker at de skal se én ting, og det er det uskyldige Blodet som var utgytt for deres synder. Det er eksakt. Det er den virkelige tingen, uansett. Vi trenger ikke en organisasjon. Jeg har ingen ting imot dem, bare de . . . ødeleggelsen som de gjør, å dra folk ut og separere broderskap og ting.

⁴⁸ Men vi trenger kun å se på én ting, og det er vår Erstatning. Det stemmer. Og den Erstatningen er Jesus Kristus.

⁴⁹ Og så i dag ser du hvordan vi er vridd ut i organisasjoner. Og de sier, “Metodistene har en vekkelse. Selvfølgelig, det gjelder ikke baptistene. Det er metodistene. Og *disse* har en vekkelse, og så videre.” Og de—de kutter ut den andre fyren, hele tiden. Men vi ønsker ikke å se det på den måten.

⁵⁰ Vi ønsker å fortsette å fokusere til vi finner ut at det er én Gud. Når du ser tre av dem der ute, er det best du fokuserer kikkerten litt bedre. Skjønner? Du—du ser noe galt. Så det er best du tar det inn, og finner ut at det er én Gud over oss alle, og Han er menneskeslekten Gud.

⁵¹ Og om Han er Gud, i det hele tatt, er Han interessert i et hvert menneske, fordi det er Hans skaperverk. Og Han er interessert i barna. Han er interessert i de gamle og de middelaldrende. Han er interessert i de fargede av oss, og de hvite, brune, svarte, gule, de forskjellige nyansene på huden vår fra det landet vi kommer fra og våre forfedre. Han er interessert i oss alle. Han er ikke bare interessert i jødene, alene, eller i—eller i den gule rasen, svarte rasen, hvite rasen, hva enn det er.

⁵² Han er interessert i hele menneskeslekten, og prøver å få menneskeslekten til å fokusere Hans Ord ned til en ting, og si, “Det er én Gud, og den Gud ga en uskyldig Erstatning, ved å komme; å bli, Ham Selv, Menneske, for å ta bort synd, for å frelse hele menneskeslekten.” Profeten Johannes illustrerte så vakkert, “Se der Guds Lam, som tar bort verdens synd, hver og en.” Hele syndeproblemet er avgjort rett der i den ene uskyldige Erstatningen.

⁵³ Men når mennesket begynner å ta tak i Guds kikkert her, begynner han—han å . . . Han ser på så mye av det naturlige, at han ikke klarer å se det åndelige programmet som Ordet gir.

⁵⁴ Nå, ser dere, det er en av de store tingene som mennesket gjør når han prøver å se, fordi han ser slik Kain så gjennom kikkerten. Han så på en—en personlig prestasjon. Kain tenkte,

“Nå, om jeg kan få Abel ut av veien, da er jeg den eneste. Så, ser dere, der, den andre fyren er ute av veien.” Det er hva mennesket har prøvd å gjøre, opp igjennom årene, er å prøve å få den andre fyren av veien.

⁵⁵ Når, han burde prøve å få den andre fyren inn på veien med seg, og—og være en broder, ser dere; istedenfor å prøve å si, “Å, den lille gruppen, bare slett dem ut. Og denne over *her*, å, vel, de er *det*, eller *det*.” Skjønner? Vi skulle ikke gjøre det. Vi skulle prøve å bringe hele tingen til et—et solid bilde, og det er Jesus Kristus.

⁵⁶ En ung dame, forrige kveld, på et intervju, hun sa... Men hun sa... En forkynners datter hadde hatt en slags liten kjærlighets affære, og—og hun holdt på å miste forstanden av det. Hun hadde, et sammenbrudd. En veldig vakker ung kvinne på omtrent tjuetre år gammel.

⁵⁷ Og da hun var en liten jente, omkring tolv, var hun i Chicago. Og satt i møtet... Eller, Elgin, var det. Og satt i møtet, Den Hellige Ånd gikk ut igjennom folkemengden og kalte henne, hvem hun var, og sa, “Du har et murrende hjerte. Legen sier du ikke kan leve til du er femten år gammel. Men, SÅ SIER HERREN, du er helbredet.” Og hun følte aldri en gang—en gang et hjerte problem, etter det.

⁵⁸ Og forrige kveld hadde hun en annen type hjerte problem. Det var et åndelig, hjerte problem. Hennes elskede hadde stukket av og giftet seg med en annen kvinne. Og, likevel, var hun fortsatt forelsket. Og denne gutten fortalte henne at han fortsatt elsket henne, og hans “far hadde skylden.”

⁵⁹ Jeg sa, “Å, tull. Han behøvde ikke å gifte seg med den andre jenta. Han gjorde det fordi han ikke hadde den rette slags kjærlighet for deg.” Det stemmer.

⁶⁰ Men, ser dere, var helt viklet opp i det, jenta satt der i—i slik en nedbøydhet, på en måte. Og hun sa, “Å, jeg vet Johnny elsker meg. Jeg vet det.” Skjønner? Det var alt hun kunne se. Hun levde i den ene lille verden, for seg selv. Hun hadde formet seg selv der inne.

⁶¹ Og jeg tok henne i hånden. Jeg sa, “Hør på meg.” Og Herren viste en visjon, ser dere, som hun visste at jeg ikke visste noe om, at noe hadde skjedd, en hendelse mellom dem. Og da det ble sagt, grep det henne med en gang. Jeg sa, “Nå, når du er ute av det, se til Golgata. Så, går du ut her og har forsøkt og begynne å drikke, og en forkynners datter, en pinsevekk-forkynners datter, og gjør de tingene som du gjør, prøver å drukne den sorgen; den mannen, og en som ikke bryr seg et fingerknips om deg.” Jeg sa. “Se over til Golgata, jente. Det er den eneste veien tilbake.”

⁶² Vi må få oss selv fokusert, til, enten vi lever eller dør, synker eller drukner, det er Golgata, Kristus. Det er det Gud ønsker vi skal komme tilbake til.

⁶³ Og mennesker, i fokuset av Guds Ord, istedenfor å bringe det sammen og få Det til å si den ene tingen som Gud får Det til å si, ser vi på den naturlige siden. Derfor, det—det, mennesket gjør det, han får seg selv i en posisjon så han bare tar etter den tingen som er presentert. “Her er en mulighet for at vi, vår lille gruppe, vi kan gjøre *dette*, og vi kan. Vi vil ikke ha noe å gjøre med resten av dem.” Og—og det, skjønner, det er den første ting som er presentert; istedenfor å fokusere inn, til å vite at det er broderkjærlighet som vi skulle ha for hverandre, og—og å forstå hverandre, og å elske hverandre, og å tilbe sammen. De fornedrer en mann på grunn av hans klær han har på seg, eller—eller utdannelsen han har, eller fargen på huden hans, eller—eller noe slikt. Eller hans. . . Og det, derfor, det separerer folket, og mennesket tar etter det.

⁶⁴ Det gir aldri det indre mennesket en sjanse til å virke. Nå, vi er—vi er et treenig vesen; sjel, legeme, og ånd. Nå, men når det naturlige sinn. . . De to åndskreftene som arbeider i deg er ditt sinn og din—og din ånd. Skjønner? Nå, det naturlige sinnet, det er meget polert, vil prøve å oppnå noe med sin intelligens. Skjønner? Og når han gjør det, og selve tingen når han gjør det, kaster han seg selv vekk fra det åndelige mennesket som er inni ham. Og det er det som forårsaker problemet, rett der, ser dere, han prøver å få det til i seg selv.

⁶⁵ Som jeg talte her, for ikke lenge siden, jeg tror det var i tabernaklet at, “Gud er så stor, at Han kan bli så enkel.”

⁶⁶ Nå, ser dere, når vi blir store, kan vi ikke bli enkle. Skjønner? Vi, vi vet for mye. Og vi—vi må, “Å, det bare må være på *denne* måten, slik vi sier Det, ellers er Det ikke, i det hele tatt.” Skjønner? Vel, på den måten, går vi glipp av Gud.

⁶⁷ Men om en mann bare kunne, en stor mann, bare kunne bli større og større, og fortsette å bli større, hva ville han gjøre? Han ville bare komme rett tilbake igjen til så ydmyk, og så enkel, til folk går rett forbi ham og ikke vet det, ser dere, den store personen som er i deres midte.

⁶⁸ Helt den samme ting som vi gjør. Vi, vi måler et elektron, vi deler et atom, og vi sender en—en beskjed til månen, og går over vanlig gress som vi ikke vet noen ting om. Det stemmer. Den lille blomsten, ingen kan forklare eller kan finne livet som skjuler seg i det lille frøet nede i bakken, for å bringe fram en blomst neste år. Et vanlig gressblad, alle vitenskapsmennene i hele verden kunne ikke lage en gresstust, ikke et blad. Skjønner? Du kan ikke gjøre det, fordi det har liv. Og derfor, ser dere, vi. . .

⁶⁹ Det har blitt sagt, “Dårer går med piggsko der Engler er redde for å trække.” Og det er virkelig sant. Vi går over de enkle tingene. Vi går over Gud.

70 Vi går over en—en orkidé, og ser etter en tusenfryd. Nå, slik er det, ser dere, går over orkideen. Og om vi bare forenkler oss selv, går ned. Ingen kunne en gang se på . . .

71 Det vintreet der ute, hva er det? Gud. Hva er det? Det er vulkansk aske, med et liv i seg. Snu, se utover, det er et mektig tre som står der, en slags poppel, tror jeg. Hva er det? Det er vulkansk aske, med et annerledes liv i seg. *Denne* slags liv, laget et—laget et tre. *Det* slags liv, laget et vintre. Skjønner?

72 Og hva er vi? Vulkansk aske, med liv i seg. Hva gjorde oss til det vi er? Vi ville ikke vært noe mer enn det, men Gud la Evig Liv i oss, og da ble vi Guds undersåtter. Da, legger vi—vi merke til det, fokuserer Ordet da til Gud.

73 Men mennesket gir aldri det indre mennesket en sjanse til å forklare hva som er rett, derfor er det dette som forårsaker problemet. Legg merke til dette. Vi finner ut, om han ikke gjør det, hva skjer da? Vi finner ut at dette temperamentet, som Kain, stiger, ser dere, virkelig raskt. Han var sjalu. Han likte ikke at Gud, ofret sitt, aksepterte Kains . . . Abels offer istedenfor hans. Han ville gå, også. Han ønsket sitt eget offer. Han ønsket sin egen vei, ser dere, istedenfor å komme over til Abel, og si, “Å, min bror, jeg er så glad for at Gud har akseptert det. Nå har vi en måte, som vi vet at Jehova aksepterer denne måten, fordi Han har bevist det ved å motta ditt offer.” Ville ikke det vært tingen å—å gjøre? Men istedenfor det, ble han sjalu.

74 Nå, ser du ikke det samme i dag i mennesker? [Forsamlingen sier, “Amen.”—Red.] Skjønner? Det er bare hans vei, ser dere, nå, istedenfor å akseptere den veien Gud stadfester å være Sann.

75 Slik Gud Selv beveger Seg på scenen, og sier, “*Denne* er det. Disse tegn skal følge dem som tror. Jeg vil være med dere, endog i dere. En liten stund, og verden vil ikke se Meg lenger; men dere vil se Meg, for Jeg vil være med dere, endog i dere.” Skjønner, verden, dere. . . “Verden vil ikke se Meg, men dere vil.” Skjønner, “Kain vil ikke se Meg, men du vil, Abel.” Ser dere? Fordi, det er—det er den samme tingen.

76 Og istedenfor å komme og si, “Vel, underfullt. Vi ser Gud i folkets midte, arbeider. La oss gjøre det”? Nei, sir. Med trosbekjennelser, den samme tingen, og grådighet, heller, og med sjalusi, den samme ting som Kain har, han krever blodet av sin bror. Han prøver å dytte ham av veien, bli kvitt ham. “De er ingen ting annet enn en gjeng med holy-rollers. De er små.” Skjønner? Dere vet hva jeg mener. Det er det som startet problemet. Det er hvor problemer startet. Det er hvor de brutte løfter. Det er hvor splittet fellesskap separeres. Det er det som bryter opp hjem. Det er den tingen som starter hjulet å bevege seg mot skilsmisse. Det er den tingen som bryter fellesskapet.

⁷⁷ Det var den tingen som brøt fellesskapet i Eden, er fordi Eva ikke klarte å holde fokuset, av sitt syn på Guds Ord, og lyttet til resoneringen til fienden. Skjønner? Skjønner? Om hun bare sto rett med det, “Gud sa så. Det avgjør det. Gud sa så,” men hun ville ikke gjøre det. Skjønner? Hun forandret fokuset på kikkerten sin, og begynte å se, istedenfor at det bare var én vei, ble det to veier. Skjønner? Hun så, “Vel, nå, kanskje denne mannen kan ha rett. Kanskje han har rett. Nå, vi vet Gud har rett, og kanskje han har rett. Dette er bare mer lys over det Gud sa.” Ser dere der?

⁷⁸ Det er det samme som skjer i dag, nøyaktig rett tilbake til det samme stedet. Skjønner? Skjønner? Du ser to ideer. Det er kun en. Det er ikke noen trosbekjennelse. Det er Ordet, Guds Ord, Guds hensikt, Guds plan. Alle andre planer er ikke gode.

⁷⁹ Dette, og Eva gjorde denne onde ting, og det er grunnen til at Gud i dag, i Sitt Ord, aldri tillater kvinner å bli forkynnere. Skjønner? Det er bare ikke tillatt i Ordet.

⁸⁰ Denne morgen, i hjemmet vårt, snakket vi, og satt ved frokostbordet, tidlig. Vi hadde ønsket å starte, så vi kom hit til tiden, og komme tilbake til den andre avtalen. Så, vi, jeg sa . . . Vi snakket ved bordet. Og—og vi snakket om, samtalen kom opp, om Engler. Min lille gutt, Joseph, satt der, sa noe om Engler. Og han sa, “Nå, pappa,” han sa, “Englene . . .”

Jeg sa, “Gud er en mann.”

“Men,” sa, “Englene er kvinner.”

Jeg sa, “Det finnes ikke noe slikt.” Skjønner? Han sa . . .

⁸¹ “Vel, De har . . .” Sarah, min datter, sa, “Men, pappa,” sa, “der, de, de har skjørt på seg.” Sa, “De, de er kvinner.”

Jeg sa, “Det er en psykolog som tegnet det bildet.”

⁸² De så aldri, i Bibelen, en Engel kalt “hun.” Det var “han,” alltid, han, han, han, ikke—ikke “hun.” Det finnes ikke noe slikt som en Engel som er en kvinne. Det har aldri vært i Bibelen. Og det er ikke i Den levende Guds Menighet. Det finnes ikke slikt som en budbærer-kvinne. En *engel* er en “budbærer.” Så, Gud tillot aldri det.

⁸³ For Bibelen sier, “Adam ble først formet, og deretter Eva. Og Adam ble ikke forført, men kvinnen ble forført og falt i overtredelse.” Skjønner? Derfor, hun . . . Sa, Paulus sa, “Jeg lar ikke en kvinne lære, eller ha noen autoritet, men å være i stillhet, som også loven sier.”

⁸⁴ Nå, i det, ser dere, nå, nå, som våre pinseveinn-grupper, det er grasrotten av det. Skjønner? Det de gjør, de får fokuset, “Vel, nå, her, her er en kvinne som kan tale som et lyn.” Vel, det er ingen tvil, i det hele tatt. Absolutt. Jeg har hørt noen

kvinnelige forkynnere, kunne tale, som menn ikke en gang kunne stå i skyggen av å gjøre, men det har ingen ting å gjøre med hva som er rettfærdig; ser dere, har ingen ting.

⁸⁵ Paulus sa, “Om en taler i tunger og det ikke er en som tolker, da la ham være stille.”

Sier, “Jeg kan ikke være stille.”

⁸⁶ Men Bibelen sa at du kan, ser dere, så slik er det. Skjønner? Det må bli gjort i en orden, plassert i orden, satt på sitt sted, og bli der for alltid på sitt sted.

⁸⁷ Ser dere, der, du kommer ut av fokus. Det forårsaker harde følelser, grådighet, og så videre. Istedenfor å fokusere oss selv tilbake med Ordet, fokuserer vi oss selv ut, og ser, “Vel, la dem gjøre det de ser.” Skjønner, som det, bare slik, da. Ja vel.

⁸⁸ Nå, vi finner ut at det bryter opp hjemmenes fellesskap. Det bryter opp menighetenes fellesskap. Det bryter opp nasjonenes fellesskap, den samme ting.

⁸⁹ Nasjoner ønsker å se sin egen måte. Tyskland ønsker å se sin måte, alene. Russland ønsker å se sin måte, alene. Amerika ønsker å se sin måte, alene. Skjønner? Da, ser dere, slik er det. Det er nasjonenes ånd. Du finner det hvor enn du drar, du finner en nasjonal ånd. Jeg dro inn, og de har forskjellige måter. Det er så merkelig. Om jeg hadde tid, ville jeg bare gått gjennom noen av nasjonene og vist dere.

⁹⁰ Når du drar inn, du drar inn til Tyskland, finner du en militær ånd. Alt er militært. Du må stå rett, gå rett, runde hjørner rett, og alt. Det er militært.

⁹¹ Drar du til Frankrike, finner du en umoralsk ånd, bare kvinner, og vin, og brennevin, og—og saker som det. Skjønner?

⁹² Drar du til Finland, finner du en lojal ånd, på en måte, alt er ærlig. “Vi må betale for alt.” Skjønner? Det må bli gjort. Det må bare være slik. Uansett hvor hardt de må jobbe, hva det koster, det må være slik.

⁹³ Kommer du til Amerika, finner du en stor, “Ha, ha, ha, ha, ha!” Det er hva det er. Ja. Det er den amerikanske ånden. Noen forteller en skitten vits på radioen, og alle ler av den. Ernie Ford, eller—eller noen av dem, forteller vitser som de har, vet dere, overalt, Arthur Godfrey og den gruppen som det, ser dere, det er—det er den amerikanske ånd. Du finner det slik.

⁹⁴ Og så blir disse åndene sjalu på en annen ånd. Og hva gjør de? De forårsaker krig. Det stemmer.

⁹⁵ Nå, ser dere, alle nasjoner er kontrollert av satan. Bibelen sier det. Han er nasjonenes gud. Satan tok Jesus opp, fjelltoppen, og sa...viste Ham alle kongerikene som var i verden, alle kongerikene, på et øyeblikk. Sa, “Disse er mine. Jeg gjør hva jeg vil med dem.” Sa, “Jeg vil gi dem over til Deg, om Du vil tilbe meg.”

⁹⁶ Jesus sa, “Vik bak Meg satan.” Han visste at Han ville arve dem i Tusenårsriket. Skjønner? Så, Han behøvde ikke å bøye Seg for ham. Han visste de ville . . .

⁹⁷ Nå, når Gud kommer igjen, og tar, setter Sitt Rike her, ser dere, vil det ikke være forskjellige ånder; en tysk ånd, og en fransk ånd, og en—en norsk ånd, og amerikansk ånd. Det vil ikke være det. Det vil være en Ånd, amen, Guds Ånd, som lever i alle hjerter. Det stemmer. Og det vil være ett flagg, én nasjon, ett folk, et broderskap, et Guds Faderskap, og et broderskap av mennesker. Sønneforhold! Ja.

⁹⁸ Så finner vi ut at, fordi folk gjør dette, og—og forårsaker disse store kranaglens, og så videre . . . Nå, ser dere, så lenge satan kontrollerer det, kommer det til å være kriger og problemer, og krig. Jesus sa, i Johannes . . . Matteus 24, sa, “Dere vil høre om kriger, og rykter om kriger, og kriger, og krig.” Hvorfor? For, verdens fyrste, satan, nasjonenes makt . . . Det er en nasjonal ånd *her*, en nasjonal ånd *her*. Det er djevler. De kan ikke komme overens med hverandre. Skjønner?

⁹⁹ Har du noen gang tatt en gjeng i eskimo-landet der oppe, hvor vi reiser med hundesleder, nord-Alaska, og langt oppe rundt i det Nordvestre Territoriet? Da guiden festet hundene der, kalt huskier . . . Og han festet en *her*, og en *der* ute, og en over *her*.

Jeg sa, “Hva gjør du det for?”

¹⁰⁰ Sa, “De er så fulle av djevelen, de ville drept hverandre.” Skjønner? Bare—bare drap, det er alt de tenker på.

¹⁰¹ Vel, det er—det er djevelen, ser dere. Han er en morder. Han, bare han, nasjonene bare . . . Til og med djevler slåss med djevler. Skjønner? De bare slåss med hverandre.

Men, Gud er bare kjærlighet, så dere kan ikke gjøre noe annet enn å elske hverandre.

¹⁰² Så, ser dere, hele prinsippet blir basert tilbake igjen til de åndene, nøyaktig tilbake til begynnelsen. 1. Mosebok er frø-kapittelet, og det produserer alt, da, som vi har på jorden i dag.

¹⁰³ Nå har vi kriger og seire, store seire. En nasjon vil komme inn og slå ned den andre, sier, “Ære! Vi vant seieren. Vi slo dem.” Og—og så, det første du ser, de vil bli venner og ta hverandre i hånden, og ha en handel med hverandre.

¹⁰⁴ Og etter en stund, er det en annen president, eller en annen konge vil komme inn, eller en annen hersker, et annet system. Og det første du ser, her er de, barnebarna deres er tilbake med våpen, slåss med hverandre, igjen. “Kriger, og rykter om kriger.” Og denne andre vil løpe på den andre, “Nå skal du tjene meg, vet du. Jeg er seierherren, og du er—du er den som er ute, og så videre.” Du bare . . .

¹⁰⁵ Som jeg en gang hørte en bemerkning, “Gud laget mennesket, og mennesket laget slaver.” Gud laget ikke mennesket til å herske over hverandre. Gud laget mennesket til å være brødre, det stemmer, til å være brødre, ikke for å herske over hverandre. Ingen overlegen slekt, ikke en overlegen nasjon, ikke et overlegent språk. Vi har ett språk, Himmelsk. Skjønner? Det stemmer. Vi har et broderskap: det er mennesket. Det er mennesket, uansett hvem han er.

¹⁰⁶ Hvorfor skulle vi slåss og drepe hverandre? Men de gjør det. Og noen ganger får en god nasjon, eller en nasjon et system i seg, og prøver å gjøre rett, og kjemper for sine rettigheter, da vil den onde nasjonen komme inn over den. Og så vil de ta over, og *denne* nasjonen blir *det*. Og så fram og tilbake, stadig forandringer, fram og tilbake.

¹⁰⁷ Nasjonene har hatt mange, mange store nasjonale seire som de har forsøkt, som de har forsøkt å slåss for sine friheter, og det de holder som sitt—sitt eget. Og de har—de har hva? Så lenge som satan kontrollerer dem, vil de fortsette å slåss. Men de har vunnet mange store seire, store seire. Vi kunne gå tilbake, helt til begynnelsen, og vise hvor nasjon har hersket over nasjon og feiringen av store seire, og så videre.

¹⁰⁸ Slik som, i første verdenskrig, da vi hadde den første verdenskrig, da mange av nasjonene kom sammen og møttes på tysk grunn. Og hvor Belgia og forskjellige av nasjonene slåss under de forskjellige flaggene, ble kalt den første verdenskrig. Nå jeg . . .

¹⁰⁹ Det er to brødre som sitter her, eller tre, kanskje fire av dere, som kan huske det. Jeg kan huske det. Jeg er femtifire.

¹¹⁰ Og jeg husker, som en liten gutt, omkring ni, åtte eller ni år gammel, i 1914. La meg se, ni, ti, elleve, tolv, tretten, fjorten. Jeg var fem år gammel da det brøt ut. Jeg husker da de sa det kom til å bli krig. Og pappaen min var omkring tjueto, og de måtte sende ham ut i krig. Å, jeg kunne ikke tenke på det, sende pappaen min ut i krig. Han kom oppover veien. Han var på en fjærvogn. Og han hadde en . . . Og han hadde dratt ned til butikken, som var flere miles nedenfor oss, og han hadde en sekk med bønner på der. Vi . . . Og så sa jeg . . . Jeg tok opp bønnene. Jeg tenkte, “Om de kommer og starter en krig, vil jeg slå dem med denne sekken med bønner om de kommer.” Skjønner? Nå, de var en . . . Bare tanken på krig, at pappaen min måtte dra ut i krig!

¹¹¹ Vel, trompeten lød, og—og “Kjøp deres obligasjoner,” og så videre.

¹¹² Og slik vi alle husker det, “Vi vil dra ut og ha denne verdenskrigen, og vi vil avgjøre det. Og så vil de organisere seg.” De organiserte det de kalte Folkeforbundet. “Og så vil det bli en fred, Evig fred. Det er alt. Ingen flere kriger.”

113 På knapt tjue år, var vi rett tilbake til det samme igjen, like så hett som noen gang, i en annen verdenskrig. Skjønner? Kriger! Hvorfor? Det er grådighet, sjalusi. Skjønner? Så fort som keiser Wilhelm forlot Tyskland, da kom en type inn, ved navn Adolf Hitler, en østerriker, og fikk de folkenes sinn helt forskrudd, som er demon-inspirert, at de kunne slå verden. Og, de, og der var dere. Skjønner? Det er djevel mot djevel, igjen, ser dere, som det. Og de uskyldige undersåttene i disse landene, og, de bare ledet hverandre til krig, til krig, til krig. Og det har bare vært slik, hele tiden.

114 Nå, nå, finner vi ut, altså, det neste en så, en annen krig kom opp. Nå, igjen, hele verden gikk til krig igjen, med bedre utstyr, og bedre fly, og større bomber. Og de slåss, og blødde, og døde, og sultet, og frøs, og alt annet. Krig, krig, krig!

115 Så kom det en dag, som vi kaller, V-dagen. Det er der jeg tok denne teksten fra, V-dagen, Seiersdagen. Det var dagen da de vant seieren, og da hærene vant seieren over andre hærer, V-dag. Nå, det var en D-dag, og så var det en V-dag. D-dagen er da de gikk til angrep. V-dagen er da en fred ble undertegnet, da Tyskland og resten av deres allierte nasjoner og alle overga seg til—til—til de andre nasjonene.

116 Og hva gjorde vi? På V-dagen, sang vi sanger. Vi ropte. Vi kastet hattene våre opp i luften. Vi skjøt med geværene opp i luften. Vi gråt. Vi blåste i fløyter. Vi slo på trommer. Vi, vi spilte musikk. Vi, vi slo hverandre på ryggen. Hva var det? Det var en seier. Å, vi hadde seieren. Hvordan disse. . . Vel, vi følte, “Vi har vunnet. Vi har vunnet.” Flaggene gikk opp, og trompetene lød, og, å, hvilken tid vi hadde! “Seier, seier, seier! Vi vant.”

117 Og det var en stor ting. Det brakte fred til—til de kristne nasjonene, som såkalte. Og vi hadde en liten pustepause. Noen av guttene som levde, kom hjem igjen og så videre. Men, mange store, de dagene, har vært, mange av dem, og store kriger.

118 Men, dere vet, hele tiden hvor det har vært kjempet en slik kamp, har det også vært Guds troende folk som har hatt mange store V-dager, også. Å, ja! Det har vært på begge sider, hvor kikkerten har fokusert og gått til den naturlige siden, med V-dager; også hvor det fokuserer inn på Skriftens Ord, bringer det en annen V-dag noen ganger.

119 Vi har hatt mange av de store slagene mot vår fiende. Og Gud har hatt store menn der ute som står ved fronten, som har vært i stand til å—å fange opp, ved Guds Ånd, tankene til folket, og kaste det inn i Guds Rike der oppe, og komme seirende ut.

120 Vi kjemper imot det hver dag. Enhver kristen kjemper en kamp, hver dag. Vi er i en krigføring rett nå, pågår konstant

inni oss, mellom rett og galt. “Skal vi ta imot Det? Hva skal vi gjøre? Skal vi bøye oss for verden? Skal vi gi opp denne tanken som vi fikk?”

¹²¹ Og om vi ser Det, fokuser på Det. Ta Det fra 1. Mosebok til Åpenbaringen. Hun er SÅ SIER HERREN, hver gang, rett ned gjennom der. Vi kan ikke gi Det opp. Vi kan ikke inngå kompromiss med resten av dem. Vi kan bare ikke gjøre det. Vi må stå her. Det er alt. Uansett hvor stor fienden er, og hvor mye maskineri han har fått imot oss, og hvor mange organisasjoner, og hvor mange av *dette, det*, eller det *andre*. Vi, likevel, har vi dratt dette fokuset, av Guds Ord, til vi finner at det er én ting, og det er Jesu Kristi Blod. Og Han er den samme i går, i dag og for evig.

¹²² Derfor, det gjør ingen forskjell hva noen andre sier. De sier, “Miraklenes tid er over. Det finnes ikke slikt som Guddommelig helbredelse. Det er ingen dåp i Den Hellige Ånd. Og dåpen i Jesu Kristi Navn, var kun for disiplene.” Og alle disse tingene, de prøver å fokusere vekk fra det. Likevel, det fokuserer rett tilbake til Ordet, og ingen kan si det ikke er der. Det stemmer.

¹²³ Så, vi er i en krigføring. Og Guds helter har alltid hatt krigføring.

¹²⁴ Og du, lille menighet, husk her ute, du er en del av den enheten. Du er en utpost her ute. Det, du vet hva en utpost er. Du skulle, ved å være en del av det rett her ved dere. Så, dere er en utpost her ute, til et sted, for—for å holde oppe bannerne, for å gjøre det som er rett, for fortsatt å hevde at Jesus Kristus er det eneste håp for verden; ikke metodistkirken, baptistkirken, den presbyterianske ide, katolikk, eller jødisk, eller hva enn det måtte være; rase, klan, eller farge. Det er ikke det. Det er Jesus Kristus. Skjønner? Han er den Ene. Han er vår Seierherre. Han er den Ene. Han er Sjefskapteinen for bevegelsen. Dette er Hans ordrer. Vi må utføre ordrer. Hvordan kunne du noen gang. . .

¹²⁵ Noen av dere gutter tjenestegjorde i krigen. Hvordan kunne du noen gang. . . Kapteinen gir en ordre, og du snur deg rundt og gjør noe baklengs, vel, du vil rote til hele hæren. Det stemmer. Du vil få den ut i et opprør. Du må utføre ordrene. Den eneste måten du kan gjøre det på, er å fokusere på det, og se hensikten, hva det handler om. Ja vel.

¹²⁶ Vi har hatt mange store kamper, åndelige kamper. Mange store V-dager som menigheten har hatt; jeg mener menigheten, Kristi Legeme. Jeg snakker ikke om organisasjonssystemet nå. Jeg snakker om Kristi Legeme. Legemet av troende, ned gjennom tidene, har hatt mange store V-dager.

¹²⁷ Vi snakker om, vi har hatt flere kriger, krigene og rykter om kriger, og V-dager, og V-dager, og V-dager. Og det vil til

slutt ende opp i det store slaget ved Armageddon. Det vil være det siste av det. Når hun kommer til slaget ved Armageddon, vil det avgjøre hele saken. Like før det store Tusenårsriket, Armageddon er for å rense opp jorden. Hun renser seg selv igjen med denne atomsprengingen, og den vulkanske asken og ting synker dette gjennomvåte blodet av menn og på jorden, og synd og forbrytelser. Hun synker under jorden, og vulkanen spres ut igjen, og fornyer og renser jorden til det store Tusenårsriket. Han renser Sin Menighet, i løpet av den tiden, for et folk til å leve her. Amen. Jeg—jeg sier, jeg liker det. Ja, sir. Det kommer til å bli en stor tid.

¹²⁸ Nå, store V-dager, vi tenker på tiden. La oss bare gå tilbake. Vi har noen få minutter nå til å tenke på noen av krigerne. La oss gå tilbake og tenke på en av... Vi kunne gå langt tilbake. Men la oss bare gå tilbake så langt som til Moses. Moses hadde en tid da han gikk ned i en stor krigføring, fordi menigheten, i seg selv, hadde glemt seier i lang tid.

¹²⁹ Det er hva som er i veien med menigheten i dag. Vi har alt for lenge glemt at Jesus Kristus er den samme i går, i dag og for evig. Vi har glemt at Gud er en Helbreder, kan gjøre de syke friske. Vi har glemt at dåpen i Den Hellige Ånd ble øst ut over disiplene, og gitt fra generasjon til generasjon, for alle, hvem som helst som vil kan komme. Vi har glemt det, for lenge, lenge siden.

¹³⁰ Slik hadde Israel også glemt. De hadde blitt tilfredse nede i Egypt, og så blitt slaver.

¹³¹ Og nå her var Moses som gikk ned, i sin egen intellektuelle affære, til intellektuell prestasjon, for å prøve å, under en militærmakt, å bringe ut Israel, og klarte ikke å gjøre det.

¹³² Men kun ett Ord fra Gud, midt ute i ørkenen, kokte hele saken opp igjen. Hva skjedde med Moses? Han fikk kikkerten sin fokusert. Guds eneste hensikt var ikke å gifte seg med denne vakre etiopiske fargede jenta der borte, og—og å slå seg ned, og få barn, og—og fø opp sin svigerfars sauer. Men hans oppdrag var—var å utfri Guds barn, ut fra det slaveriet. Det var hans oppdrag. Det var det han ble født til.

¹³³ Og hver og en av oss er født for noe. Vi ble ikke bare satt her for ingenting. Det fjellet ble ikke til der ute bare for å være. Det treet ble satt der for en hensikt. Alt er for en hensikt. Det må tjene. Og vi er her for en hensikt. Kanskje det er for å vitne til en person og få de frelst, og ut av det når det kanskje en predikant som vil sende en million sjeler til Kristus.

¹³⁴ Se på Dwight Moodys omvendelse, og mange av dem. Ser dere? Bare en liten gammel dame, med en... Liten gammel vaskekone med et budskap på sitt hjerte, om å gjøre noe for Gud, og hun leide en gammel stall for hesteutleie, og fikk en forkynner til å komme ned og forkynne. Og ingen andre enn en liten

gutt, med håret sitt hengende ned i nakken sin, og sin pappas bukseseler på, gikk ned dit og knelte ned ved alteret den kvelden. Dwight Moody, som sendte en halv million sjeler til Jesus Kristus. Skjønner? Den damen hadde noe å gjøre. Hun var . . . Det var for en grunn. Hun ble gjort til en vaskekone, for en grunn.

¹³⁵ Ikke forakt hvor Gud har ført deg. Men, tjen din hensikt. Det kommer en stor seiersdag, en av disse dagene, hvor kampen er over.

¹³⁶ Nå, merk deg. Moses, han gikk ned, etter å ha fått kikkerten sin fokusert og sett at det var Guds program, det han skulle gjøre. Han gikk ned. Han kjempet hardt. Han hadde mange store kamper. Men en av hans store, prøvende kamper, jeg ønsker å—å bringe det. Da, han hadde oppnådd, ved å vise tegn og under, ved forskjellige ting som Gud hadde vist ham, å tale Ordet og det ville bli materialisert og skjje.

¹³⁷ Det samme har vi i dag, tal Ordet over de syke, [Broder Branham knipser med fingrene sine—Red.] og se Det bli helbredet, og gjør disse andre tingene som Guds Ord talte gjennom menneskers lepper. “Du sier til dette fjellet, ‘Flytt deg,’ og ikke tviler, men tror det du sier vil skjje, kan du få det du har sagt.” Jesus sa det. Nå, vi tror det, og holder fast i det, og tar det, og tror det.

¹³⁸ Og nå, Moses hadde gjort det. Og han gikk ned der, og Gud hadde bevisst å være med ham. Men etter å ha samlet ham sammen, Gud. . .

¹³⁹ Det virker som, kristenlivet, om et menneske ikke er absolutt sentrert på Kristus, i kristenlivet, ser det ut til å være, så mange skuffelser. Men disse skuffelsene er—er Guds Guddommelige vilje som skjer med oss. Nå, det ser ikke ut som det ville være det, men det er Guds måte å gjøre ting på. Han lar oss komme til elven, for å se hva vi vil gjøre.

¹⁴⁰ Moses hadde ledet Israels barn rett på pliktens vei, og faraos hær bak ham, og støvet kokte fra en—en halv million menn med våpen. Og her var to millioner hjelpeløse jøder med ingenting, sto der, menn, kvinner, barn, og så videre. Og Rødehavet hadde ham avskåret. Det døde havet hadde ham avskåret. Han. . . Det var ingen steder å dra. Skjønner? Men Moses hadde en V-dag da han ba igjennom. Han satte i gang og begynte å rope ut til Herren.

¹⁴¹ Og Herren sa, “Hvorfor roper du til Meg? Jeg ga deg i oppdrag å gjøre det. Tal til barna, at de går videre på pliktens linje.” Amen. Der ser du. “Ikke rop ut til Meg. Du har fått i oppdrag å ta disse folkene over der. Bare tal til dem, at de går framover, stå rett på pliktens vei.” Amen.

¹⁴² Hvilken oppmuntring det burde være for den syke personen! Hvilken oppmuntring det burde være for den frafalne! Snu deg selv rundt, og begynn på nytt. Stå på

plikstens linje. Det er Guds jobb å åpne opp Rødehav. Det er Guds jobb. Du bare taler og går framover. Det er alt du trenger å gjøre.

¹⁴³ Og Moses, den store V-dagen, var ved sjøen der nede. Å, hvilken V-dag det var for Moses, og for Israels barn som adlød røsten til sin profet, da de talte og gikk framover. Moses sa, "Har ikke jeg... Dere har sett ti mirakler allerede, og enda tviler dere." Og han begynte å gå mot sjøen, med den staven i hånden sin. Og Gud sendte inn en vind over natten og blåste den sjøen fra en side til den andre, og de gikk over på tørt land, en V-dag.

¹⁴⁴ Se her. De sto, til og med teksten vår i dag sa, at, "De sto og sang Moses' sang, på sjøen av glass blandet med ild." Skjønner? Skjønner? De sang. Og Moses, da han krysset over, og han ikke visste hva han skulle gjøre. Og han kom over... Her kom faraos hær, prøvde å etterligne de tingene som han gjorde. Kjødelige sammenligninger! Og hva skjedde? Sjøen falt sammen og druknet dem, alle sammen. Og han så de døde slavedriverne.

¹⁴⁵ Miriam grep en tamburin og ned langs bredden gikk hun, slo på denne tamburinen. Og Israels døtre fulgte etter henne, ropte, og slo på tamburiner, og danset. Og Moses sang i Ånden. Om ikke det er et gammeldags Hellig Ånds møte, har jeg aldri sett et. [Tomt spor på lydbåndet—Red.]

¹⁴⁶ "Disse egypterne som du ser på i dag, du vil aldri se dem igjen." Amen. Hvilken dag! Alt er over.

¹⁴⁷ En dag vil det komme en annen V-dag for den kristne, også. Det stemmer.

¹⁴⁸ Legg merke til, Josva hadde en V-dag ved elven, også. Josva hadde en V-dag ved Jeriko. Han hadde virkelig det. Der hvor han hadde krysset, hadde han en V-dag, først, ved elven. Der er han i april måned, sannsynligvis en mile tvers over, var Jordan, for oppe på toppen av fjellene der oppe, der smelter snø. Og over hele slettene, var elven spredd.

¹⁴⁹ Og uten tvil sa fienden om og om igjen, "Nå, Gud er litt av en—en general, er Han ikke? Ledet hæren Sin rett opp her om våren, når elven er på sitt verste, når det er den verste tiden å krysse over, og så ledet hæren Sin opp her, og ledet dem til å krysse over." Nei.

¹⁵⁰ Gud lar skuffelser skje, for å vise seier. Å, om vi bare kunne se det! Skjønner? Du ville bare innse at disse ting som ser ut til å være en slik byrde for deg, og oppskaker deg, de er prøvelser. De er ting, for å stå stille, fokuser kikkerten din på Guds Ord. Og tal Ordet, og så bare gå framover. Det er alt som er for å gjøre det.

¹⁵¹ Vi kommer til en tid, vi sier, "Gud, jeg vet ikke hva jeg skal gjøre. Jeg står opp imot det."

152 Tal Ordet, "Herre, jeg tror." Og begynn kun å gå framover. Gud åpner opp sjøen. Du bare fortsetter å gå. Skjønner?

153 Nå, vi ser at Josva, rett da, så han ba. Og Herren fortalte ham hva som ville skje. Og han hadde en V-dag. Han seiret. Så, da han seiret over elven og kom på den andre siden, hva gjorde han? Han satte arken. . .

154 Hvilket, Ordet var i arken. Han satte den først. Deretter kom sangerne, og så videre, bak den. Men arken gikk frem, først.

155 Da Israel gikk til kamp, det første som gikk frem var sangere. Og sangere gikk framover, syngende. Så blåste de i trompeter, og så videre. Deretter kom arken opp. Så, da arken kom opp, så satte de arken ned, og kampen begynte.

156 Merk deg. Men nå, i dette, da Josva tok Ordet først, og satte Ordet først, passerte han nedover.

157 Og Gud hadde fortalt ham, "Som Jeg var med Moses, slik vil Jeg være med deg. Jeg vil ikke svikte deg. Jeg vil være med deg. Ingen mann skal stå imot deg, alle dine livs dager. Jeg vil være rett der. Ikke frykt for hva som skal skje. Jeg vil være rett der." Hva nå, med et oppdrag som det, hva annet kunne Josva gjøre enn sette Ordet først? Amen. Der har du det. Med et oppdrag fra Gud, sett Ordet først. Og det brakte en V-dag. Å, det må komme. Det er alt.

158 Han satte Ordet først, og hva skjedde? Arken gikk ned først, til vannet. Da den gjorde det, åpnet sjøen seg opp, rettere sagt elven, og de krysset over.

159 Hva skal han så gjøre etter at han kommer over der? Hva er det neste som skal skje, når han kommer over der på den andre siden? Da finner han ut at, de er alle innelukket, på grunn av frykten for ham når han kommer over.

160 Men han møtte Hærføreren, en dag. Og han hadde en annen V-dag. Han fortalte ham nøyaktig hva han skulle gjøre, og Jerikos murer falt ned. Hvordan skal han gjøre det?

161 Det naturlige mennesket som ser gjennom kikkerten der, sier, "Nå, her, Du brakte meg over hit, og her er jeg. Se på motstanden. Vel, de er alle på innsiden, med slyngene sine. Om vi noen gang kommer nær murene, ve oss. De har lagt steiner der inne, store slynger. De har spyd. De har buer. De har alt liggende der inne. Og de bare. . ."

Men, ser dere, Josva satte Gud først. Og da han gjorde det. . .

162 Det er ikke hvordan du skal komme deg dit. Det er opp til Gud. Bare fortsett å bevege deg, følg Ordet.

163 Han sa, "Marsjer rundt, syv dager. Og på den syvende dagen, marsjer syv ganger. På. . . Ved den siste gangen rundt, la trompeten lyde." Guds sted, for å ta det naturlige vekk. Og det åndelige kom inn, og murene falt. Og de gikk rett opp og inntok det. Ja, sir. Gud hadde en V-dag da.

164 Abraham hadde en V-dag, etter å ha blitt lovet så lenge dette barnet, Gud testet ham for hans kjærlighet og hans lojalitet; til hvilken sæd vi er, om vi tror Gud.

165 Og Abraham hadde en V-dag. Når var det? Den dagen da han forlot Sinears sletteland? Ikke helt. Han gikk over, det stemmer, Eufrat, og kom på denne andre siden, for å oppholde seg der. Det var en god dag. Det var likevel en slags . . .

166 Men hans hoved V-dag var oppe på Mount Jireh, da han kom opp der den dagen, da Gud ga ham den siste testen. Da, han hadde sin eneste sønn. Han sa, "Nå, Abraham, ta ham opp der til det fjellet, og ofre ham som et offer. Jeg har gjort deg til en far til nasjoner. Her er det eneste som du har fått, til å gjøre deg til 'far til nasjoner,' er gjennom denne sønnen. Jeg vil du skal drepe ham." Å, ser dere det? "Ødelegg alt. Ødelegg selve formålet. Her er du, Abraham, du er omkring hundre og fjorten, femten år gammel nå. Og du ventet i tjue fem år på denne babyen. Og nå er gutten femten eller seksten år gammel. Og Jeg vil du skal ta ham opp og drepe ham, så Jeg kan gjøre deg til en far til nasjoner." Å, du! Ja.

167 Abraham vek aldri. Han vaklet aldri, aldri på Guds Ord. Sa, "Ja, Herre. Her går jeg." Tok opp veden, og tok Isak rett opp på toppen av fjellet, helt nøyaktig i lydighet. Hvorfor? Han satte Guds befalinger først. Hvordan skal han bli en far til nasjoner, når han bare har fått en sønn, og over hundre år gammel nå? Hvordan gjorde han det? Fordi, dette, han sa, "Jeg. . ." Han skjønnte at om Gud var i stand til å gi ham Isak, som en fra de døde, kunne Han også reise ham opp fra de døde igjen.

168 Nå, venner, den Gud som har oppreist oss fra verdens ting og ødeleggelsen på denne jorden, kan ikke Han mye mer gi oss Evig Liv og sette oss i et Land hvor det ikke er noe død? Skjønner? Vi ser på disse små prøvelsene, og vi tror de er noe. Vel, de er ingenting annet enn små testtider. Skjønner? Gud testet Abraham, men da han hadde sin V-dag var da han gikk opp der i lydighet til Ordet.

169 Som de sier i dag, "Jeg vet." Jeg hørte en forkynner for en stund siden, leste Apostlenes gjerninger 2:38, men han hoppet over noe, ser dere. Han sa, "Og Peter sa at de måtte bli døpt, og så—så ville de få Den Hellige Ånd," unnlot å lese resten av Det. Hvorfor? Ser dere, det er nettopp Dette organisasjoner kjemper imot. Nå, har dere forstått det? Skjønner? Hvorfor gjør dere det? Hva får dere til å gå forbi disse Tingene?

170 Om Bibelen sier Det, å lese Den rett igjennom slik Den sier Det, og si den samme ting som Bibelen sier. Det er da du får du fokus riktig tilbake, ser dere, kom tilbake til hva Ordet sa.

171 Nå, vi finner ut at, de, dere får deres—deres. . . dere er ute av fokus der.

172 Nå, Abraham hadde hatt sitt fokus rett, fordi Gud sa, “Jeg vil gjøre deg til en far til nasjoner,” da han var syttifem år gammel, og Sarah sekstifem.

173 Og han trodde Gud. Han, hva gjorde han? Han satte sitt fokus på hva SÅ SIER HERREN var. Ja, sir. Og han vandret rett med det, hva SÅ SIER HERREN var. Dag etter dag, vandret han. År etter år, vandret han, bekjente, “Alt i motsetning til Det, var—var ikke riktig. Nei, sir. Det måtte være på Den måten. Gud sa det.”

174 Jeg forestiller meg noen av hans fiender gå rundt, og si, “Far til nasjoner, hvor mange barn har du nå?”

175 “Det gjør ingen forskjell hvorledes jeg er nå. Jeg er far til nasjoner. Det er alt.”

“Hvordan vet du det?”

176 “Gud sa det. Det avgjør det. Det er bare alt som er med det. Gud sa det, og det avgjør det.”

177 Så gikk Abraham avsted. Og til slutt kom han til selve det... da, ser dere, å være så lojal; mer lojal, mer testing. Skjønner? Så Han brakte ham rett tilbake.

178 Nå, husk. Når... Gud har regnet dere verdig når dere har en test. Nå, ikke mislykkes i dette, å få tak i dette. Når dere har en prøvelse eller en test, viser det at Guds nåde har funnet, dere har funnet nåde hos Gud, og Gud tror at dere vil klare testen.

Dere husker, Han gjorde det samme med Job.

179 Satan sa, “Å, ja, jeg har sett Job der nede.” Sa, “Han er ikke...”

180 Gud sa, “Han er en perfekt tjener. Det er ingen på jorden som ham. Det er ingen som Job. Han er en perfekt mann. Nå, han, han er Min—han er Min stolthet og glede.”

181 Satan sa, “Å, selvfølgelig. Han får alt han ber om.” Sa, “La meg få ham en gang.” Og sa, “Jeg, jeg vil få ham til å forbanne Deg rett i ansiktet Ditt.” Sa, “Jeg vil bare få ham til å forbanne Deg.”

182 Gud sa, “Han er i dine hender, men ikke ta livet hans.” Skjønner? Gud hadde tillit til Job. Amen.

183 Når det ser ut som alt har gått galt, Gud gir deg en prøvelse. Han har fått tillit til deg. Han trenger ikke å dulle med deg. Du er ikke en drivhusplante, en hybrid. Du er en virkelig kristen. Gud gir deg en test, ser hva du vil gjøre med det. Amen. Ikke underlig at Peter sa, “Disse heftige prøvelsene, vel, regn det som en glede. Det er—det er mer dyrebart for deg enn gull.”

184 Og mange ganger så ynker vi oss, “Å, vel, om jeg bare...” Vel, det, vel, det er noe Gud gir deg, for å seire. Han—Han—Han vet at du vil gjøre det. Han, Han har—Han har satt Sin lit til deg.

185 Og Han trodde på Abraham. . . Abraham trodde på Gud, rettere sagt. Og Gud sa, uten tvil, fortalte satan, “Jeg kan bare bevise for deg at han elsker Meg.” Sa, “Jeg er. . . Han tror på det løftet, fordi Jeg fortalte ham det.” Så han tok sin egen sønn opp, på toppen av fjellet, bandt hendene hans bak ham, slik, den dagen Gud sa det.

186 Lille Isak ble mistenkelig, vet dere. Han sa, 1. Mosebok 22, han sa—han sa, “Far?”

Han sa, “Her er jeg, min sønn.”

187 Han sa, “Her er veden, og her er alteret, og alt. Men—men—men hvor er lammet, skjønner, for—for offeret?” Han begynte å føle det litt underlig. “Hva, hva handler dette om? Vi, vi mangler noe.”

188 Det gjør ingen forskjell hva dere tror dere mangler. Dere mangler fellesskapet av alt annet. “Vel, dere må ha kortspill-selskapene deres. Dere må gjøre *dette*. Dere må drikke lite grann. Dere mangler.” Dere mangler ikke noe. Gå videre, adlyd Ordet. Skjønner? Det er alt, bare adlyd Ordet. Dere mangler ikke noe. Bare adlyd Ordet.

189 Han sa, “Gud sa, ‘Ta ham opp her,’ og han ville—han ville. . . Kom opp her på toppen av fjellet. Jeg skal gjøre noe. Når jeg kommer dit, vil jeg gjøre det.”

190 Så han kom opp der, og bandt hendene hans, og la ham på alteret, som det. Lille Isak klaget ikke; lydig, ser dere, forbilde på Kristus. Da når han trakk kniven fra dens slire, og dro håret sitt bakover vekk fra ansiktet, for å ta livet hans, det var Abrahams V-dag; å, du, da han, testet helt til den grensen, angående sin eneste sønn.

191 Nå, om du bare er åndelig, ta det til prøvelsen, da Gud ga Sin Egen, ser dere, V-dagen, hva Han elsket. Gud elsket så Adams falne slekt! Vi vil komme til det om en liten stund.

192 Merk deg dette, V-dagen, Abrahams V-dag var på Mount Jireh, hvor Herren sørget for et offer for ham istedenfor hans sønn. Kjærlighet, ser dere, kjærlighet. Den dagen, beviste Abraham for Gud, uten en skygge av tvil, sin lojalitet. Abraham beviste for Gud, sin tro på Ham, for han sa, “Jeg fikk denne gutten da jeg var hundre år gammel, ved å tro et løfte. Og Han fortalte meg at jeg var far til nasjoner. Om Han ber meg om å ta hans liv, er Gud i stand til å reise ham opp fra de døde.” Puh! Du, å, du! Det burde få en presbyterianer til å rope, ville det ikke? Skjønner? “Hvordan Han—Han—Han ga meg løftet, og Han—Han—Han viste meg nå beviset på det. Amen. Han, Han har bevist det for meg, at Han holder Sitt Ord.”

193 Vel, hvor fikk Han oss? Hva for et rot kom jeg ut av? Hva slags kom du ut av? Hvor er våre tanker denne morgenen?

Hva har Han bevist å være iblant oss? Det er ingen tvil om det. Amen. Og vår—vår V-dag er sikker. Vi er nødt til å få den. Skjønner? Han har bevist det.

¹⁹⁴ Abraham sier, “Han beviste det for meg. Jeg var barnløs. Jeg var—jeg var en gammel mann. Jeg var steril, og min kones livmor var død. Og vi var. . . Hun var seksti fem, og jeg var sytti fem, men Gud sa, ‘Jeg skal gi deg et barn med henne.’ Det avgjorde det. Det var alt som var med det.” Abraham sier, “Jeg tror det.”

¹⁹⁵ Deretter kastet Gud ham ut i tjuefem års prøvelse. Det betydde ingenting for Abraham. Han kom ut sterkere enn han var i utgangspunktet, lovpriste fortsatt Gud. Uten tvil, så Gud ned og sa, “Hvilken tjener!”

Sa, satan sa, “Å, ja.”

Sa, “Han. . .”

¹⁹⁶ “Men jeg vil—jeg vil bevise at han elsker Meg. Ta ham opp der, på toppen av fjellet, ødelegg selve beviset. Ta ham opp der.”

Og Abraham gikk opp for å gjøre det. Det stemmer.

¹⁹⁷ Og Abraham, da han skulle til å begynne å ta livet av sitt barn, grep den Hellige Ånd hånden hans, sa, “Abraham, stopp hånden din. Jeg vet du elsker Meg.” Amen.

¹⁹⁸ Det er en slik person jeg ønsker å være, elske Gud uansett hva som skjer. “Stopp hånden din.” Gir deg prøvelsen, hvor det til og med er imot din egen tankegang. Men, så lenge som Ordet sier så, gjør det, allikevel. Skjønner?

¹⁹⁹ “Stopp hånden din. Jeg vet at du elsker Meg, for du har ikke en gang holdt tilbake din eneste sønn fra Meg.” Sa, “Velsignelse, Jeg vil velsigne deg,” sa, “hans ætt skal stå i fiendens port, og han vil seire.” Å, du! Han gjorde, også.

²⁰⁰ Litt senere, vil vi få denne “Abrahams ætt” der. Ja vel. Hva gjorde. . .

²⁰¹ Tvil var borte fra Abraham. Da han hørte det virkelige Ordet, forsvant tvil. Da han så Gud stadfeste Ordet, forsvant tvilen. Kjærlighet tok dens plass. “Jeg vet du elsker Meg, Abraham. Du tviler ikke på Meg i det hele tatt. Uansett hvor lenge du måtte vente, trodde du Meg fortsatt. Jeg ba deg om å ødelegge selve beviset Jeg hadde gitt deg. Ga deg beviset, så ba deg å ødelegge det. Og du elsker Meg så høyt, at du holder Mitt Ord uansett hva det er.” Amen. Det var en virkelig V-dag for Gud. Skjønner?

²⁰² Jakob hadde en V-dag en gang. Han var redd for å gå tilbake til sin bror, fordi han hadde gjort noe ondt. Men, likevel, Den Hellige Ånd begynte å advare ham, i hans hjerte, “Vend tilbake til hjemlandet hvor du kom fra. Du kom fra hjemlandet. Du gjorde noe ondt over der, nå sender jeg deg tilbake.” Og da han kom nærmere, ble han. . . Selvfølgelig, sikker.

203 Det er hva djevelen er så etter oss for. Skjønner? Det er hva djevelen er så etter Bruden for, Menigheten, så, for nå, det nærmer seg V-dag. Det stemmer. Hun kommer virkelig nær. Det er da fienden gjør sitt verste, for å omdirigere. Bibelen sa, "Ve over jorden, for djevelen er lik en brølende løve, i de siste dager, går rundt, fortærer hva han vil, ser dere. Ve over dem, forfølgelsene og ting ville skjje." Hold rett med Det. Ikke beveg deg, høyre eller venstre. Stå rett med det Ordet. Gud sa det. Det avgjør det.

204 Jakob lengtet i sitt hjerte, alt synes å være galt. Han ville gå hjem igjen. Den Hellige Ånd ledet ham. Han hadde gitt et løfte til Gud. Han måtte gå til Betel, for å betale disse tiendene og slikt. Og her, på sin vei tilbake, finner han ut at Esau, hans fiende-bror, var—var rett over elven, ventet på ham, med en hær. Så, Jakob var en feiging, selv om han hadde Guds velsignelser. Gud hadde lovet å velsigne ham. Han hadde førstefødselsretten. Amen.

205 Hvilket bilde på Menigheten i dag, med dåpen i Den Hellige Ånd, med Guds Ords løfte om å stadfeste det, fordi du blir en del av Ordet, førstefødselsretten.

206 Og Jakob hadde førstefødselsretten. Amen. Han hadde. . . Hans bror brydde seg ikke om det. Og han hadde førstefødselsretten, fordi hans bror solgte den til ham for en linsevelling.

Og slik har menighets-verden i dag solgt sin førstefødselsrett.

207 Og takk Gud, vi har Den. Ja. Vi har den. Hva bryr vi oss om foreningen av menighetene, og Folkeforbundet, og alle disse andre tingene, så lenge dere har fått førstefødselsretten?

208 Det menigheten trenger å gjøre, er å gjøre som Jakob, be til du får en V-dag. Og, riktig, Jakob hadde et bryte-parti. Han kjempet hele natten lang, med Herren, men han sa, "Jeg vil bare ikke la Deg gå før jeg får denne seieren." Og så ved daggry, en morgen, hadde han en V-dag. Han gikk ikke på samme måten, lenger. Men, på *denne* siden, var han et stort, sterkt, engstelig menighets medlem. Men, på den andre siden, var han en liten, haltende prest, eller prins, heller; en liten, haltende prins, med nok mot til å slåss med hele hæren.

Esau sa, "Jeg skal gi deg en hær."

Han sa, "Jeg trenger det ikke." Han hadde hatt en V-dag.

209 Vi trenger ikke deres organisasjoner. Vi trenger ikke deres—deres ting av denne verden. Vi trenger ikke deres. . . å avpasse oss med tingene i denne verden. Vi har hatt en V-dag. Vi kjempet en dag, eller en natt.

210 Å, hvor jeg husker kampen, da—da jeg måtte dø til meg selv. Men det kom en V-dag, da jeg vant seieren, da ble Guds

Ord rett. Baptist menigheten, for meg, var ikke noe mer enn noen annen organisasjon. Det stemmer. Jeg hadde en V-dag. Guds Ord er rett.

Dr. Davis sa, "Vel, du vil bli en holy-roller."

Jeg sa, "En holy-roller, eller ingen holy-roller!"

²¹¹ Oppe, nede der ved Green's Mill, var jeg hele natten i bønn, inntil den Engelen kom inn der den morgenen, det Lysset. Sa . . . Hva? Jeg prøvde å bli kvitt selve den tingen som Gud ga meg til å kjempe med, visjonene, da de fortalte meg at Det var av djevelen. Da kom Han, fortalte meg, refererte tilbake til Skriften, "Sa de ikke det samme om Guds Sønn, og så videre?" Jeg hadde en V-Dag. Ikke noe mer av det for meg. Jeg dro ut på feltet, og rundt og rundt verden. En V-dag!

²¹² Ser dere, Jakob hadde denne V-dagen. Han kjempet, hele natten. Men da dagen brøt fram, var det en V-dag for ham.

²¹³ Alle disse store seirene og ting! Snakker om disse tingene, ingen stoppesteder, er det? Alle disse store seirene var bra. Vi setter pris på enhver av dem. De var alle store seire. De store krigs-seirene, og de store seirene av de åndelige krigene, og så videre, var flott. Men, merk dere, det var ingen av dem som varte. Skjønner? Vi har en stor seier, midlertidig. Nå, vi bare . . .

²¹⁴ Vi fant ut her, for ikke lenge siden, da vi gikk til krig mot Japan. Vel, jeg—jeg . . . I vårt eget hjem, var det en bitte liten gjenstand. Noen hadde gitt oss en bitte liten, å, en pynte-gjenstand, vet dere, litt likt en dokke. Og det hadde på seg, "Laget i Japan." Fyren kastet den ned og ødela den. Skjønner? Og dere kunne si, "Laget i Japan," de ville kastet den ut. Eller, de går inn i ten-cent butikker, en gjeng med Rickier, vet dere. Er ikke . . . Kriminelle folk går inn der, en ten-cent butikk, bare for å virke smarte, ser dere, går inn og får tak i ting fra Japan. De ønsket å vise sin lojalitet til en nasjon.

²¹⁵ Hva med til Gud, ler Ham i ansiktet? Skjønner? Om det var så lett for dem å løpe inn i en ten-cent butikk og velte skrankene, og ting som det, fordi de hadde små dokker og pynte-gjenstander, og saker, de laget ut . . . laget fra Japan, fordi de var i krig med det; hva med å røyke sigaretter, og drikking, lyve, stjele, og ting som det, ser dere, til den ekte Guds hær? Skjønner? De ønsker å være lojale. Hva med at vi er lojale? Om de kom i fengsel for å gjøre det, hvilken forskjell gjorde det, de ønsker å være lojale til nasjonen, til flagget? Men den kristne er redd, noen ganger, for å si ifra. Skjønner? Det er derfor vi trenger flere V-dager, når du kan få deg selv overvunnet. Skjønner? La Gud overvinne deg med Sin kjærlighets kraft.

²¹⁶ Alle disse store seirene var midlertidige seire. Til og med, for Moses, Israel gikk rett tilbake inn i fangenskap igjen. Alltid, inn og ut, inn og ut, finner vi det. Mange helter fortsatte å

kjempe på og døde. De gjør det fortsatt i kriger, i det naturlige fokuset av kikkerten. De gjør det i det åndelige. Helter kjemper og dør. Hvordan vi kunne gå nedover. Jeg har en hel rekke av dem skrevet ned her, som Daniel, og hebreer-barna, og de store seierherrene der tilbake som vant seier.

²¹⁷ Men de, kontinuerlig, til slutt kom det som kaltes døden, tok dem, ser dere, uansett. De gikk rett videre, ser dere, fortsetter å slåss, dør; slåss, dør; vinner seire, dør; vinner seire, dør.

²¹⁸ Men, du skjønner, tross alt, mennesket var ikke skapt for å dø. Mennesket var skapt for å leve. Og uansett hvor mange store prestasjoner han gjorde, døde han likevel, uansett. Og vi gikk til graven, de begravde ham, og det avgjorde det. De merket graven hans med en gravstein der ute, og hans gravsted, og det—det var slutten på det. Døden svelget ham. Den store Moses, store Josva, de store Bibelske profetene, nesten alle av dem, unntatt omkring to eller tre, vi vet hvor gravene deres er, hvor den merket dem. Døden svelget dem og tok dem rett avgårde. Skjønner?

²¹⁹ Men en dag, kom det et slag, det skjedde at Sjefs-Krigheren kom ned, Jesus Kristus, Guds Sønn. Og det var en påske. Det var den virkelige V-dagen, etter Jesus hadde kjempet og seiret. Han kjempet mot alle fiender som var å kjempe imot.

²²⁰ Det første, da Han ble født, ble Han født med et skittent navn, fra begynnelsen av, blant folket, som et uekte Barn. Han kjempet Seg Selv rett videre gjennom det. “Maria, får denne babyen med Josef, uten å være gift.” Han kom blant de unge barna, med et navn. Men, i Sitt hjerte, visste Han at Han var Guds Sønn. Skjønner? Han kjempet igjennom det.

²²¹ Han kom til den dagen da Han ville ta Sin avgjørelse om hva Han ville gjøre, etter Han mottok Den Hellige Ånd.

²²² Han kom til den dagen da satan tok Ham opp på fjellet, og han viste Ham alle verdens riker, og sa, “Jeg vil gjøre Deg til en konge nå. Du sier Du er Guds Sønn, og Du har makt. Jeg vil gi Deg herskeretten over alle nasjonene,” nettopp slik antikrist prøver å bli i dag. Men det var en V-dag. Han kjempet rett imot det. Sa, “Om Du er Guds Sønn. . .”

²²³ Det kom en tid da Han ble utfordret ved Ordet. “Om Du er Guds Sønn, be disse steinene om å bli til brød. Skjønner? Og Du er sulten, spis dem nå. Skjønner? Om Du er Guds Sønn, kan Du gjøre det.” Han kunne. Det stemmer. Men det måtte bli en V-dag. Han vant seieren over den fristelsen. Skjønner? Han vant. . .

²²⁴ Sa, “Nå kan Du bli en mektig Person. Du kan vise Deg Selv, hva Du er.” Tok Ham, høydepunktet, tempelet, sa, “Hopp av. Jeg vil sitere Skriften for Deg, Det er skrevet, ‘Han gir Englene befaling om Deg, så Du ikke noen gang støter Din fot mot en stein, og bærer Deg.’” Se på den teologen som satan er. Skjønner?

225 “Vik bak Meg, satan,” kom Ordet. Det var en V-dag. Han kom til alle V-dagene.

226 Han gikk opp der hvor Peters hustrus mor lå, syk av feberen. Feberen raste i kroppen hennes. De trengte hjelp. Han går over og berører hånden hennes. Sykdom kunne ikke bli i Hans Nærvær. Absolutt ikke.

227 Så kom Han til det stedet hvor det var død i—i en familie. Det kom til et sted da en mann ved navn Lasarus, en venn av Ham, hadde dødd og var begravd, og lå i graven, og stinket, omkring den fjerde dagen. Kroppen begynner å råtne innen tre dager, ser dere, syttito timer, forråtnelse. Og det kom et sted da liv og død ble møtt. Her er Han, Liv; der er død, som tok Hans venn; i et oppgjør. Han gikk ut til graven, og dro de små skuldrene tilbake, sa, “Lasarus, kom ut.” Å, du! Det Ordet gikk fram. Det var Guds Ord. Livet oppsto til seg selv igjen. Offeret kom tilbake, fra bortenfor i det fjerne, et sted, til liv igjen. Ja visst. Han vant seieren. Det stemmer.

228 Sykdom, fristelse, alt som kunne være, Han kjempet igjennom hver del av det. En V-dag! Nøyaktig riktig.

229 Så kom det til tiden da hele verden lå i en skygge, dødsskyggenes regioner; enhver mann, ethvert menneske, enhver profet, alle store menn, alle disse store heltene som Han hadde sendt. De lå bak der alle sammen. Der lå Abraham, Isak, Jakob, Josef, alle sammen lå i graven der nede, trodde; ingen flere bevis enn bare, “Guds Ord sa så. Gud sa så.”

230 Se på Job da han kjempet så hardt. Hans kone, til og med hans kone, hans følgesvenn, han sa, “Til og med hennes pust har blitt fremmed for meg,” og så videre. Han var . . .

231 Hvilken tid mannen hadde, fristelsene! Og til og med til Belzar og alle de andre, sa, og Elihu til og med, prøvde å anklage ham, og ting som det. Men han visste han sto med Ordet.

232 Og hans kone kom og sa, “Job, du ser elendig ut.” Sa, “Hvorfor forbanner du ikke bare Gud og dør.”

233 Han sa, “Du taler som en uforstandig kvinne.” Uh-huh! Å, du! Hvilken helt!

Til og med Jesus refererte til ham, “Har dere ikke hørt om Jobs tålmodighet?”

234 Job gikk ned på sin post. Abraham gikk ned på sin post. Ja, sir. Isak gikk ned på sin post. Josef gikk ned på sin post.

235 Josef sa, “Ikke begrav meg her nede, uansett. Begrav meg her oppe, ser dere, begrav meg her oppe med mine fedre. Begrav meg slik de ble begravd, Ordet, sletten som de var begravd på, stedet som de var begravd på.”

236 Det er det samme i meg. Det er grunnen til at jeg vil bli begravd i Jesu Navn. “For de som er i Kristus vil Gud bringe fram med Ham,” ser dere.

²³⁷ Så da finner vi ut, videre og videre og videre, gikk heltene, helter, helter. Og her kom en tid da Sjefs-Kapteinen, som hadde sendt dem . . . Og de hadde falt på slagmarken, store seierherrer. De kom til sine V-dager, og de vant seieren over fienden. De til og med . . .

²³⁸ Josva, med . . . hadde, en gang, stoppet han solen med sitt eget ord, og den skinte ikke. Og solen gikk ikke ned på tjue-fire timer. Bibelen sa, "Det var aldri en mann, før det eller etter, som noen gang befalte solen til å stå stille, at Gud lyttet til røsten til en mann."

²³⁹ Hvorfor? Dere ser, han hadde fienden spredd utover. Skjønner? De var. De var spredd utover, over alt. Han måtte finne dem og drepe dem. Det var alt som var med det, for det var hans oppdrag. Og han visste, om det noen gang ble kveld, ville de ha tid til å mobilisere igjen og komme sammen, og han ville miste flere menn. Så han sa, "Jeg trenger tid. Jeg trenger lys. Sol, stå stille." Amen. O Gud. Gud lyttet til en manns ord og stoppet solen. Den sto på det samme stedet i tjuefire timer, til han kjempet, fjernet enhver fiende og brakte dem ned. De kunne ikke . . . Ga dem ikke tid til å mobilisere igjen. Han fortsatte å gå videre.

²⁴⁰ Og, likevel, Josva ga sitt liv, ligger i jordens støv.

²⁴¹ Men, da, denne store Prinsen kom, Kristus, den Ene som Daniel så.

²⁴² Den store krigeren, Daniel, midt i alle problemene og ting som det, og den store . . . Hvor, om vi hadde hatt tid, kunne ha referert til ham. Likevel, han ligger i jorden støv. Han sa, "Du skal hvile i din arvedel den dagen, men, Daniel, du skal oppstå igjen."

²⁴³ Nå, løftet som var gitt ham, til alle disse heltene, til, til slutt, det kom en tid, og den avgjørende timen, at det måtte betales. Jesus hadde kommet til jorden. Han hadde overvunnet alle sykdommer. Han overvant alle ting. Nå må Han overvinne graven.

²⁴⁴ Han hadde overvunnet døden. Døden kunne ikke bli værende i Hans Nærvær. Han talte aldri i en begravelse en gang. Nei, sir. Enken fra Nain kom ut med sin sønn, som det. Han stoppet det, vekket ham opp. Å, du! Ja, sir. Han beviste at Han hadde makt over døden.

²⁴⁵ Nå er det to fiender til: det er graven der nede, og helvete; dødsriket, graven. Så på den dagen da Han døde så død inntil solen sluttet å skinne, og jorden—jorden hadde et nervøst sammenbrudd, steinene ble revet ut av fjellene, og ting som det, Han døde. Han gikk ned inn i helvete. Han overvant døden. Han overvant helvete. På Påskemorgen overvant Han graven. Amen.

²⁴⁶ Snakk om en komplett V-dag, en ekte V-dag? Brakte dem ut! Og ikke bare det, men, da Han kom ut av graven, brakte Han ut fangene som hadde vært der. Bibelen sa, "Han bortførte fanger." Kom opp fra graven, brakte med Seg, alle disse heltene der tilbake. Vet du ikke det var en stor tid der oppe den dagen, da de—da de gikk inn i det Kongeriket, å du, gikk inn i Guds Rike, brakte de fangede hellige ut derfra! Han var en komplett seier, en komplett seier. Han brakte ut alle de døde heltene. Han brakte ut Abraham, Isak, Jakob, Job, alle de andre, brakte dem ut av graven med Seg.

²⁴⁷ Han erobret. Ser dere, Han kom til jorden, Han erobret døden. Han erobret helvete. Han erobret graven. Han erobret alt. Og nå står Han opp igjen, amen, med Sine hellige med Seg.

²⁴⁸ "Nå steg Han opp i det Høye og gir gaver tilbake til menneskene." Hva var det? Sverd, la sverd i hendene deres, Ordet, ser dere, til å seire. Å, du! Han gir dem sverd, (for hva?) Ordet, for å seire over hva? Sykdom, synd, overtro, ondskap, for å bringe alle levende skapninger som ønsker å leve, bringe alle sammen til erkjennelsen, at, "Fordi Jeg lever, lever dere også."

²⁴⁹ Vi har troens kamp. La oss kjempe den gode. . . Fullføre vår seier, for vår komplette seier er sikker. Den er sikker. Den er nødt til å være. Vi har førstegrøden av den. Vi har bevisene av den i våre hjerter nå, fordi vi allerede har den første kampen bak oss. Vi er blitt i stand til å seire, gjennom Jesu Kristi Tro. Vi hadde en V-dag.

²⁵⁰ Jeg husker der nede, omkring klokken ti en kveld, eller da jeg var der nede i den lille gamle garasjen, og ba, "Gud, drep meg eller frels meg." Jeg dro til menigheter. De ville jeg skulle komme opp og håndhilse på forkynneren.

Jeg sa, "Jeg ønsker noe mer enn det." Skjønner?

²⁵¹ Så i garasjen den kvelden, og jeg sa, "Gud, jeg kan ikke gå lenger. Jeg—jeg vil dø." Og da jeg var der i den gamle, våte bygningen, og mine knær. . . jeg knelte på en gammel høysekk, med mine hender opp, sa, "Gud, jeg vet ikke hvordan jeg skal tale, Mister." Jeg ville skrive et brev til Ham, for å be Ham om å tilgi meg. Jeg visste ikke hvordan jeg skulle be. "Jeg ønsker å bli tilgitt."

²⁵² Jeg lovet det da jeg var døende på sengen. Og Han lot meg. . . Da legen hadde gitt meg opp, hjertet mitt slo bare sytten ganger i minuttet. Og du vet hvor sakte det var. Han sa, "Han dør," og jeg hørte det. Fortalte min pappa, og dro forhengene rundt meg. Og der i det rommet, den timen, så jeg en stor J komme over hele det forhenget rundt meg slik som det. Jeg hørte den sykepleieren gråte, sa, "Det er ikke mer enn et barn, ser dere, og her reiser han." Spinal bedøvelse hadde lekket ut og kommet inn i hjertet mitt. Skjønner? Det slo bare sytten ganger i minuttet.

²⁵³ Da jeg kom hjem, måtte jeg bevise at, at jeg—jeg elsket Gud. Og jeg—jeg kom ned der på den bakken. Jeg sa, “Jeg—jeg vet ikke hvordan jeg skal be.” Og jeg—jeg bet på tommelneglen min. Jeg tenkte, “Kanskje... jeg har sett bilder. Jeg vil folde hendene mine som *dette*, sette fingrene mine sammen.” Jeg sa, “Kjære Sir, jeg vil gjerne snakke med Deg.” Jeg lyttet. Jeg sa, “Jeg hører Deg ikke.” Jeg sa, “Jeg foldet hendene mine feil. Kanskje jeg burde gjøre det *slik*.” Jeg tok mine... Jeg sa, “Kjære Sir, jeg... Jesus Kristus, jeg vil gjerne snakke med Deg.” Jeg sa, “Sir, jeg hører Deg ikke. Svar meg. Jeg har hørt andre mennesker si, ‘Gud talte til meg.’ Nå ønsker jeg å snakke med Deg om dette. Jeg lovet Deg at jeg skulle gjøre det. Jeg ønsker å snakke om det. Vil Du være så snill å komme og snakke til meg, Sir?” Trodde, “Nei, jeg holder ikke hendene mine riktig, ellers ville Han sagt noe.” Jeg visste ikke hvordan jeg skulle gjøre det. Aldri bedt i hele mitt liv. Visste ikke hva jeg skulle gjøre; dette lille gamle skuret.

²⁵⁴ En dag, da, tenkte jeg dette. Jeg tenkte, “Ifølge Skriften, slik jeg har hørt det lest, var Han en Mann. Og om Han var en Mann, forstår Han som en Mann.” Riktig. “Og så vet jeg ikke om Du hører meg.”

²⁵⁵ Djevelen sa, “Vel, du har syndet vekk din nådes dag. Det er ikke noe mer. Ser du, du har vært så slem, så Han ikke vil tilgi deg.”

²⁵⁶ Jeg sa, “Jeg tror ikke det. Jeg kan bare ikke tro det. Jeg tror Han ville snakket til meg.”

²⁵⁷ Jeg sa, “Sir, jeg vet ikke om jeg gjør feil, om jeg ikke har hendene mine foldet riktig, eller hva enn det er, Du—Du tilgi meg for det. Men jeg ønsker å snakke med Deg.” Jeg sa, “Jeg er den verste kjeltringen i verden.” Jeg sa, “Jeg, jeg har gjort alle disse tingene, og—og jeg løp fra Deg, og alt,” fortsatte å snakke i vei som det.

²⁵⁸ Og det første som skjer, mens jeg snakket, tvers over rommet kom et lite Lys, og gikk over på siden av veggen, og formet et kors av Lys, det Lyset, og begynte å snakke med et språk. Jeg hadde aldri, aldri hørt en slik ting som å tale i tunger; hadde aldri en gang lest Bibelen; jeg så etter Jakob 5:14 i 1. Mosebok. Jeg så opp der, og jeg så det Lyset, og det talte et slags språk. Så gikk Det bort.

²⁵⁹ Og jeg sa, “Sir,” jeg sa, “Jeg—jeg—jeg vet ingen ting om dette kristne livet.” Jeg sa, “Om—om det var Du som talte til meg, kan jeg ikke forstå språket Ditt, Sir. Men om Du vil tale... Og om Du ikke kan tale mitt språk, skjønner, og jeg—jeg ikke forstår Ditt, men kan vi forstå hverandre slik: om Du bare vil komme tilbake der igjen, vil det være et tegn mellom meg og Deg, at Du tilgir meg.”

260 Der var Det igjen. Å, snakk om en V-dag? Jeg hadde en, ja, en virkelig V-dag? Der var Det igjen, talte på samme måte. Og jeg hadde en V-dag. Å, du!

261 Og siden da, da Han la Ordet i min hånd, har jeg kjempet for å vinne prisen, å seile gjennom blodige sjøer.

262 Vi har alle fått en seier. Vi har kjempet gjennom mange seire. Og en stor seier kommer snart, rett rundt hjørnet. Vår komplette V-dag vil være snart, når Guds Sønn skal bryte gjennom skyene, og rope med Erkeengelens Røst, og Han skal komme igjen. Og gravene skal åpnes, og de døde skal gå ut.

263 Jeg tror dere spiller mine lydbånd her nede, om visjonen jeg nettopp hadde, eller en forvandling, hva enn det var, i rommet; og kom opp der og så de menneskene, akkurat slik som jeg ser dere, denne Bibelen ligger åpen her foran meg. Og Gud vet det er sannheten. Skjønner? Der var de, unge, akkurat slik, og nettopp slik.

264 Som dere alle har vært i møtene, og dere skjønner, de visjonene. Har dere noen gang sett en feile? Nei, sir. Helt nylig sendte Han meg ut her ved en, fortalte meg hva som skjedde. Dere alle, alle sammen av dere, vet om det. Gikk rett. Rett der var det, helt nøyaktig. Det feiler aldri.

265 Og jeg sier dere, som en liten kristen gruppe som sitter her denne morgenen, hold i Guds uforanderlige hånd. Dere har hatt en midlertidig seier. Men det kommer en virkelig V-dag, komplett, når Jesus skal komme.

266 “Og trompeten skal lyde; de døde i Kristus skal oppstå.” Og om dere ikke har det håpet inni dere, ikke la denne dagen gå forbi uten å ha fått det.

267 Jeg hørte en liten ting, for en stund siden, som jeg vil gjenta. Det kom fra, tror jeg, det var Billy Sunday som kom med uttalelsen. Det var en gutt som hadde gjort en forbrytelse. Jeg vet ikke om dere noen gang har hørt om det, eller ikke. Han hadde gjort en forbrytelse. De kastet ham i fengsel, skulle. . . Han var innsatt. Og så hadde han en rettssak. Og—og dommeren sa. . .

268 Og juryen kom ut. De sa, “Vi finner gutten skyldig i forbrytelsen. Og vi, juryen,” sa, “vi ber om hans liv.”

269 Og dommeren sa, “Jeg—jeg dømmer deg til døden, henging fra et rep, inntil ditt jordiske liv er over. Og Gud ha nåde med din sjel.”

270 Og gutten ble tatt med til fengselet, og satt i det innerste fengselet, så han måtte være der inntil tiden da han skulle dø.

271 Og venner kom til dommeren, og sa, “Dommer, vi hjalp til med å velge deg i byen. Vær så snill, vær så snill, ikke la den unge fyren dø slik som det.”

272 Jeg kom akkurat fra Texas, for en annen, noe likt som det. En ung mann og en ung kvinne, og Gud sparte livene deres. De skulle dø, omkring tre eller fire dager etter det. Jeg antar dere alle har sett avisen, dere var med meg over der, at de sparte livene deres.

273 Så de tryglet, og tryglet, og tryglet, folket, at han ikke ville gjøre det. Så etter en tid, hos stats-guvernøren . . .

274 Moren, på utsiden av døren, en dag, falt ned ved døren, som det, og ropte for å komme inn.

275 Og til slutt kom mannen inn, sa, "Moren til den gutten, guvernør, er—er utenfor her. Hun ønsker å se deg."

Og guvernøren sa, "Bring henne inn."

276 Og kvinnen, i ydmykhet, krabbet på sine hender og føtter, opp til guvernøren, og tok tak i skoene hans, og sa, "Sir, det er mitt barn. Ikke drep ham. Ikke drep ham. Han er den eneste jeg har. Ikke drep ham." Sa, "Han mente ikke å gjøre det. Bare gi ham livstid i fengsel. Men ikke ta livet hans, guvernør."

Guvernøren sa, "Vel, jeg skal gå ned og møte ham."

Sa, "Ja vel."

277 Deretter gikk guvernøren ned til avdelingen hvor han var, og de gikk inn. Gutten ville være arrogant. Sa, "Har noen som ønsker å møte deg?"

278 Og guvernøren gikk inn, sa, "Unge mann, jeg vil gjerne snakke med deg." Han ble virkelig arrogant, ble bare sittende, tilknapet, ville ikke svare. Han sa, "Unge mann, jeg vil du skal snakke til meg. Jeg vil snakke med deg." Og gutten oppførte seg som om han ikke en gang hørte ham. Og han sa, "Unge mann, jeg kan hjelpe deg om du vil la meg."

279 Sa, "Kom deg ut herfra. Jeg vil ikke høre noe av det du har å si."

Han sa, "Vel, sønn . . ."

280 Han sa, "Hold kjeft. Ser du ikke at jeg er nervøs? Jeg vil ikke høre et ord av det du vil si."

Han sa, "Vel, jeg kom . . ."

Han sa, "Kom deg ut av denne cella."

Så han gikk ut. De lukket dørene.

281 Så da han gikk tilbake, fyren, politiet på avdelingen, ved døren, sa, "Du er den dumme person."

Han sa, "Hvem var den merkelige fyren, forresten?"

Han sa, "Det var guvernøren."

282 Sa, "Nei, ikke guvernøren. Den eneste mannen som kan benåde meg, og jeg jaget han ut av cella mi. Den eneste mannen som kan undertegne benådningen min, og jeg jaget han ut av cella."

Da guvernøren gikk ut, sa, “Han tok sitt valg.”

283 Så, den siste tingen gutten sa, da de la den svarte masken over ansiktet hans, for å henge ham; da de dro tauet stramt opp, la masken over ham. Sa, “Tenk på det. Guvernøren sto i cella mi og ville ha benådet meg om jeg ikke hadde vist ham ut.”

284 Hvordan vet vi, denne morgen, om Guvernøren ikke står ved vår celle denne morgen? Ikke vis Ham bort, om du aldri har mottatt benådning fra Ham. Ikke bare Guvernøren, men Kongen, Den eneste som kan benåde deg, Han kan stå ved den lille cella som du har levd i en lang tid. Hvorfor slipper du Ham ikke bare inn, om du ikke har, har gjort det, om du ikke har gjort en fullstendig overgivelse til Ham?

285 En dag, vil du finne ut at denne lille ydmyke måten, som du kanskje tenker bare er en rekke tåpeligheter, en gjeng med folk som ikke vet hva de snakker om, du vil finne ut, Guvernøren er her denne morgenen. Om du har behov, om du er i en liten celle av sykdom, du kan ikke komme ut av den, Guvernøren er her. Verdens Guvernør, Han er rettferdig, og Han vil slippe deg ut. Han kom. Han signerte din benådning. Han ønsker bare å gi den til deg, denne morgenen. Ikke vis den bort.

La oss bøye våre hoder et øyeblikk.

286 Om du ønsker en virkelig seier nå, med ditt hode bøyet, hvorfor ikke overgi deg og la Stats-Guvernøren, la Guvernøren undertegne din benådning denne morgen. Han er klar til å ta deg ut; ta deg ut fra synd, ta deg ut fra vantro, ta deg ut fra sykdom, ta deg ut fra hva du måtte ønske. Du gjør det mens vi ber.

Nå ber du på din egen måte. Du snakker med Ham. Skjønner?

287 Vakten kunne ha snakket med guvernøren. Det ville ikke ha hjulpet noe. Skjønner? Gutten måtte snakke med guvernøren. Skjønner?

288 Du må snakke med Guvernøren. Om du er syk, snakk med Ham. Om du har syndet og gjort noe galt, snakk med Ham. Han har en benådning for deg.

289 Himmelske Far, vi er takknemlige. Og jeg, Herre, er så i gjeld til Deg. Det finnes ingen måte jeg noen gang kunne betale gjelden for min synd. Jeg var i en celle en dag, for jeg ble født i den cella. Jeg visste hva—hva frihet betydde. Og prisen var så stor, jeg kunne ikke betale den. Men jeg er så glad at, dagen da Du besøkte min celle, gjenkjente jeg det, det var den Eneste som kunne benåde. Den eneste måten jeg noen gang kunne bli fri, og ha seier, en komplett seier, var å akseptere benådningen som Du undertegnet for meg. Og i dag er jeg fri.

290 Jeg er så glad, Herre. Jeg går på besøk fra fengsel til fengsel, til de som har ekteskaps problemer, de som er syke

og har feber, de som er syke og er i fengsel, de som er syndige og i fengsel, de som er forvirret, og tviler, og i fengsel. Jeg går fra celle til celle, forteller dem, Guvernøren kommer rett etter, benåder alle, tar alle ut.

²⁹¹ Far, Du kjenner hjertene til folket her i dag. Må dette bli en V-dag, et komplett V-dag. Må dette bli en dag da alle, Herre, i dag, vil motta seieren. Gi det, Herre.

²⁹² Må enhver syk person bli helbredet, som er i denne bygningen i dag.

²⁹³ Må det i denne utkanten av ørkenen komme en tid da Guds Røst kan tale gjennom den—den brennende tros ild. O Gud, den lille ild som brenner der, av tro, det lille håpet som brenner, må Guds Røst tale gjennom det, til enhver fange denne morgenen, og si, “Jeg har kommet i dag for å sette deg fri.” Det være en gutt eller jente, mann eller kvinne, her, Herre, som ikke kjenner Deg som sin Frelser, må den lille Røsten tale, den lille troen, en Røst tale nå og si, “Ja, jeg tror at Gud fins. Jeg tror at Han er alt som de sier Han er.” Og, Herre, la den lille troen sette dem fri akkurat nå. Gi det, Herre.

²⁹⁴ Velsign dem. Velsign broder Isaacson her, Herre. Vi elsker denne unge mannen og hans kone, hans små barn. Velsign den lille menigheten, O Gud. At, vi er så glade for dem, vi er så glade for å se at de har et tak over hodene sine her, og et sted her inne. Du er så god mot dem, Herre. Og vi er så takknemlige til Deg. Må de alltid forbli ydmyke og gode, i Guds Nærvær.

²⁹⁵ Velsign denne fremmede i vår port. Velsign den besøkende, Herre. Vi ber at Du vil være med dem. Og om de aldri har mottatt denne komplette seieren, til hvor de kan si “amen” til ethvert Ord som Gud taler, da, Herre, må deres tro denne morgenen, som de har i Deg, understreke ethvert Ord med et “amen.” Gi det, Herre.

²⁹⁶ Velsign oss sammen. Utfri den syke, og lidende. Få ære til Deg Selv.

²⁹⁷ Og, kjære Gud, må vi ikke bekymre oss etter dette, og huske at disse prøvelsene og ting kommer over oss, blir bare gjort fordi Gud elsker oss. Han gir det til oss for, fordi Han har fått tillit til oss. Han tror at vi vil . . . at vi har tro og kjærlighet til Ham, at vi vil være i stand til å overvinne. Han vil sørge for det. Og må vi ikke bekymre oss og—og være urolige for det. Må vi bare gå opp der og tale Ordet, og gå framover. Sjøene vil åpne seg. V-dagene vil komme. Gi det, Herre. Og må dette bli en av de største V-dagene i vår tid. Velsign oss inntil vi møtes igjen, i Jesu Kristi Navn. Amen.

²⁹⁸ Jeg ønsker å si dette, like før jeg må gå. Jeg har en og en halv time nå, til å komme til Tucson. Det er faktisk en kjøretur. Men jeg ønsker å si dette, at jeg likte virkelig å være

her og kjenner denne—denne troen som dere har. Kom aldri bort fra det. La den lille flammen fortsette å brenne og brenne. Og husk, Gud taler i de små flammene.

²⁹⁹ Broder Isaacson, jeg—jeg vet bare ikke hvordan jeg skal uttrykke det, hvor takknemlig, at du har vært i stand til å komme opp her og—og holde gruppen samlet. Må Gud, min broder, for alltid gi deg styrke til å fortsette videre. Og til dere folk som kommer for å høre, må Gud for alltid gi dere styrke, Guddommelig styrke, for å holde dere oppe. Nå om. . .

³⁰⁰ Jeg antar du har en liten formell avslutning om et lite øyeblikk, måten, broder Isaacson. Jeg vil overgi møtet til ham.

³⁰¹ Og om det er noen av dere her, som har, som har studert om vanddåpen i “Jesu Kristi” Navn isteden for titlene “Fader, Sønn, Hellig Ånd,” vår lille pastor her, er klar her, vil være glad for å gjøre det, å gi dåp. Om det er noen problemer på ditt hjerte, du vil gjerne at han skal be igjennom med deg, han er rett her for å gjøre det. Og jeg. . . ikke mer enn jeg kjenner ham, og—og har møtt ham, og sittet med ham, og ting, og fin, mild, liten kristen ånd funnet i den lille broderen. Og—og jeg er sikker på at Gud hører en bønn som det.

³⁰² Pleide å være en gammel mann som levde i vårt land, som hette Hay. Han var en stor gammel mann. Han var en. . . Hver gang noen. . . Han var ydmyk og mild. Men, og noen av dem trodde han bare var en religiøs merkelig fyr eller noe. Men, du vet, når noen ble syke, tilkalte de gamle Pappa Hay for å komme og be for dem. Han var ikke en merkelig fyr i det hele tatt da. Han var bare en ekte mann. Og den gamle soldaten. . .

³⁰³ En vantro levde oppe på toppen av åsen der, hadde en gård. Han var en venn av min far. Min far drakk. Jeg er skamfull for å si det. Men, sant er sant, vet du.

Bibelen er en ting som forteller Sannheten. Skjønner?

³⁰⁴ Nå, vi har vår historiebok; den sier at George Washington aldri fortalte en løgn. Jeg tviler på det. Jeg tviler på det. Ja, sir. Jeg er. . . Jeg—jeg—jeg tror—tror ikke det. Et barn kan komme opp. . . “Du er født i synd, formet i ugudelighet, kom til verden og talte løgner,” sier Bibelen. Så jeg—jeg tviler på det historiske poenget om George Washington. Men det forteller bare den gode siden av mannen.

³⁰⁵ Bibelen forteller begge sider av menneskene. Lot var en god mann nede i Sodoma. “Byens synder plaget Hans rettferdige sjel.” Men det lot ikke være å fortelle at han levde med sin egen datter og fikk et barn, selv om, ser dere. Det forteller begge sider av det. Så vi må fortelle begge sider.

³⁰⁶ Min far, som drakk, han var sammen med denne vantro. Og han ville le av denne gamle mannen. Han gjorde alltid narr av ham. “Gamle Pop Hay,” kaller vi ham, “Pappa Hay,” bare

en liten kant med hår. Han var en gammel forkynner. Og de ønsket seg regn en gang. Avlingene deres brant opp. Og de kom til en liten menighet, ikke større enn denne, kalt Little Opossum Kingdom, tilbake der i Kentucky. Og da de dro opp der, de sier han sa . . .

³⁰⁷ Han, gamle Pappa Hay, hadde et ordtak. Han ville si, "Kjære, velsign min sjel." Liten, ydmyk kar, red en gammel hest, gammel omreisende forkynner. Og de betalte ham med kanskje en kurv med tørket gresskar, vet dere, og hva enn mer de hadde, vet dere, og noe fett eller noe. Det, vet dere, det var slik de betalte de gamle forkynnerne som var ute på rundtur. Mange av dere her husker de gamle østlige område-forkynnerne.

³⁰⁸ Og en dag var hele avlingen helt brent opp. Og gamle Pappa Hay sa, "Vel, kjære, velsign min sjel." Etter han hadde et lite møte som dette. Sa, "Om noen av alle dere ønsker å bli og be om regn, at Gud vil redde deres avlinger," han sa, "blir dere her med meg." Og hele menigheten ble rett der med ham.

³⁰⁹ Pop, utenfor, gikk bort til, bare en ung kar, tok salen av hesten sin, la den—la den under kirken, for han visste det kom til å regne.

³¹⁰ Den gamle mannen gikk ned ved alteret. Han reiste seg ikke en gang fra sine knær. Sa, omkring en time etter det, hørte han en lyd. Han så seg rundt. En svart sky kom over åsen. Der var det. Skjønner?

³¹¹ Den vantro, blant pappas venner som gjorde narr av den gamle forkynneren, da han døde, de måtte holde ham i sengen. Han hadde fått vandrende tyfoidfeber. Mange av dere her ute ville kanskje ikke vite hva det var. Å, det er en fryktelig ting. Og han kjempet med djevler i time etter time, i tre eller fire dager. Han sa igjen og igjen, "Charlie, Charlie." Det var min far. Han sa, "Ikke la ham ta meg. Ikke la ham ta meg. Ser du ikke at han sitter der på siden av den sengen der, med de kjettingene surret rundt seg. Ikke la ham binde meg med dem. Å!" Han skrek. Og de ville holde ham, fire eller fem menn holdt ham i sengen, før han var rede til å dø.

³¹² Der tilbake i Kentucky, hadde de gamle knagger langs siden av veggen hvor de hang klærne sine. Har noen noensinne sett et slikt hus, hvor de har slike knagger?

³¹³ Og han hadde sin gamle regnjakke hengt opp der. Han sa, "Charlie, det er en halvliter whisky i lommen min. Gå, gi det til barna mine."

³¹⁴ Og hans kone, en kristen, ute på kjøkkenet, gråt, laget middag. Han sa, "Jeg kan ikke gjøre det."

³¹⁵ Og de holdt ham i sengen inntil han døde, jaget djevler vekk fra seg.

³¹⁶ Da gamle Pappa Hay, den ene som han lo av, da han var rede til å dø, omkring åttifem, nitti år gammel, sovnet han. Og alle barna samlet seg der inne. Hans voksne tippoldebarn samlet seg rundt sengen. Han reiste seg opp. Han hadde hvitt skjegg, vet dere, en liten kant av hvitt hår rundt hodet sitt. Hva. . . Toppen av hodet hans, skallet. Han vrei på skjegget sitt, sa, "Kjære, velsign min sjel." Sa, "Dere trodde alle sammen at gamle Pappa Hay var død, gjorde dere ikke?" Han sa, "Vel, jeg kan ikke dø." Sa, "Jeg døde for mange år siden." Sa, "Jeg går bare for å møte Herren Jesus." Han sa, "Å, det er så stort!" Sa, "Alle dere, mine barn, samle dere rundt sengen." Han tok, fra den eldste til den yngste, i hånden, og velsignet dem.

³¹⁷ Så sa han til sine to eldste gutter, sa, "Reis meg opp." Og de reiste ham opp i sengen. Han kunne ikke holde sin hånd oppe. Han var for svak.

³¹⁸ Han sa til sin andre gutt, sa, "Løft opp hånden min." Han løftet hans hender opp, som *det*.

³¹⁹ Han sa, "Lykkelige dag, lykkelige dag, da Jesus vasket mine synder bort. Han lærte meg hvordan å våke og be, og leve jublende hver dag." Bøyde sitt hode og var borte.

Vel, vi må komme til en av de endene.

³²⁰ Jeg er glad dere har en liten, ydmyk mann som dette rundt dere, som dere har tillit til. Tro ham; Gud vil gjøre under for dere, iblant dere.

³²¹ Og jeg ønsker å spørre denne lille menigheten om noe for meg. Be for meg, vil dere? Jeg er en av deres brødre, også. Ikke sammen med dere hele tiden; jeg ønsker å være det. Dere får lydbåndene og ting inn her. Og jeg er her ute på en stor slagmark. Dette er bare en av postene hvor vi ser etter Herrens Komme. Be for meg, for jeg trenger virkelig deres bønner. Jeg er avhengig av det, mange ganger, når jeg møter hard motstand, forskjellige steder i utlandet.

³²² Og der er heksedoktorer, og alt mulig, tusen på tusen står der, utfordrer deg, og man går ut der, alene, å, det er best man vet hva man snakker om. Å, du! Når, de kan gjøre alt. De kan bare etterligne alt som Gud har, nesten. De kan. Akkurat som Jannes og Jambres, de kan etterligne alt Gud har her.

³²³ Da husker jeg, tenker på en liten, trofast gruppe. "Hvor mye er klokken, på dagen? Langt tilbake der midt ute i ørkenen der, langt ute, på et lite gammelt sted kalt Sierra Vista, ser dere, et lite bønnemøte pågår omkring på denne tiden. Skjønner? Langt ute, over på den andre siden av fjellet, der oppe ved den gamle ku-leiren, et sted som det, ber de.

³²⁴ Da går jeg ut, jeg sier, "Jeg er dekket av bønner. Satan, du kan ikke gjøre meg noe. Jeg kommer i Herren Jesu Navn." Ser dere, noe skjjer.

325 Dere ber for meg. Vil dere gjøre det nå, alle sammen? [Forsamlingen sier, "Amen."—Red.] Amen.

Broder Isaacson, kom her.

326 Dere vet, jeg ønsker jeg—jeg kunne oppholde meg rundt her, og dra hjem med hver og en av dere og spise middag. Ta meg god tid. Og jeg vet dere menn synes dere har den beste kokken i verden. Ingen tvil om at dere har. Skjønner? Og jeg ville virkelig like å gjøre det. Men jeg—jeg kan ikke gjøre det i dag. Dere skjønner det alle sammen, gjør dere ikke? Dere, dere gjør det, at jeg ikke kan gjøre det akkurat nå. Jeg er i et enormt press her, på det nåværende tidspunkt. Jeg ønsket å komme ned å ha litt fellesskap med dere. Jeg ønsker å komme tilbake igjen, også, komme tilbake og være sammen med dere. Gud velsigne dere.

327 Nå, broder Isaacson, ta over, hva enn Herren ønsker du skal gjøre.

328 Nå, om det er noen av dere som ønsker å komme hit, som aldri har overgitt seg til Jesus Kristus, og du ønsker å komme hit og stå her denne morgenen, rett ved siden av denne talerstolen, hvor broder Isaacson og jeg står, og ønsker å bli bedt for, vil at vi skal be om at Gud skal frelse deg, vil du komme nå? Og, du, du vil ha en komplett seier i dag. Om du vil. . .

329 Om det er noen av dere som har falt fra og gått bort fra Gud, og ikke vet—ikke vet, du har mistet det fellesskapet, slik som den lille damen i går kveld. Å, et mørke samler seg når du kommer bort fra Gud. Du er på en gjørmert vei. Du er bundet til å tape. Og om du ikke har den seieren som du burde ha, vil du ikke komme, også? Dette er en komplett seier. Dette kan bli en V-dag for deg, for alle verdens ting.

330 Du sier, "Jeg har hatt så mange prøvelser, broder Branham. Jeg har bare blitt dratt gjennom det ene og det andre." Har jeg ikke akkurat fortalt dere at det er Gud, fordi Han stolte på deg? Du vil ikke svikte Ham, vil du? Du kan ha falt. Du kan ha gjort en feil. Men du vil ikke svikte Ham, vil du? Du vil reise deg opp igjen, som en ekte soldat, gripe Sverdet, og komme fremover igjen. Vi vil være glade for å gjøre det. Sikkert.

331 Og om ikke, vil broder Isaacson fortsette å tale for dere da.

332 Om dere vil unnskyldte meg nå så jeg kan få dra, dra tilbake til Tucson. Jeg vil komme tilbake for å treffe dere igjen, om Herren vil. Gud velsigne dere. Vil dere be for meg nå? [Forsamlingen sier, "Amen."—Red.]

333 Husk, en komplett seier, og still inn ditt fokus på Jesus Kristus. Han er den samme i går, i dag og for evig. Og en dag, med deres øyne fokusert, vil Han komme fra himmelen med et Rop, Erkeengelen Røst. De døde i Kristus skal stå opp. Og disse jordiske legemer vil bli gjort udødelige, og vi vil gå for å være med Ham for evig. Inntil da, våk og be. Gud velsigne dere. Amen.

Gud velsigne deg, broder.

SEIERSDAGEN NOR63-0421

(Victory Day)

Dette budskapet av broder William Marrion Branham som opprinnelig ble talt på engelsk søndags morgen, den 21. april, 1963, i et Husmøte i Sierra Vista, Arizona, U.S.A., er tatt fra et lydbånd opptak og trykt uredigert på engelsk. Denne oversettelsen på norsk er trykket og gitt ut av Voice Of God Recordings.

NORWEGIAN

©2015 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS

PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org

Informasjon om opphavsrett

Alle rettigheter forbeholdes. Denne boken kan skrives ut på en privat skriver for personlig bruk eller deles ut gratis, som et verktøy for å spre Evangeliet om Jesus Kristus. Denne boken kan ikke bli solgt, reproduisert i stor skala, publisert på en nettside, lagret i et mottakersystem, oversatt til andre språk eller bli brukt for å samle inn penger uten uttrykkelig, skriftlig tillatelse fra Voice Of God Recordings®.

For mer informasjon eller vedrørende annet tilgjengelig materiale, vennligst kontakt:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org